

Roč. 1946

Číslo 3

BIBLICKÉ ÚKOLY

KRISTUS
jeho život a učení

K laskavé pozornosti!

Doba západu slunce není udána v letním čase; nutno tedy připočísti k časovým údajům úkolů — vždy jednu hodinu!

Pro každý úkol tohoto čtvrtletí je na str. 37—41 zařaden krátký povzbudivý článek; prosíme, předčítejte jej na konec sobotní školy.

Dále uvádíme menší články z našich spisů:

Článek z knihy o „Svědectví“	42
Cesty k poznání Božímu	47
Jedno s Kristem v Bohu	50
EGW Výchova: Zo života velkých mužov	53

Zkoušky jsou částí Božího plánu k našemu zdaru.

N. 30.	Žid 3, 14	Č. 4.	Iz. 43, 2.
P. 1.	2. Tim. 3, 12	P. 5.	2. Kor. 1, 4.
Ů. 2.	Žid. 12, 6.	S. 6.	Job 5, 17. 18
S. 3.	Pláč J. 3, 32. 33.	V. s. 3.	57, z. s. 20. 11

1. úkol — 6. července 1946.

Kristus začíná svou veřejnou činnost

Oddíl Písma: Jan 2, 1—25.

Zlatý text: „To učinil Ježíš počátek divů v Káni Galilejské, a zjevil slávu svou, I uvěřili v něho učedníci jeho.“ Jan 2, 11.

The Desire of Ages 144—163.

Počátek zázraků.

1. Která rodinná slavnost po čase rozloučení vedla k setkání Ježíše s Jeho matkou? Kde se sešli? Kdo byl také mezi hosty? Jan 2, 1. 2.

„Mladý pár byl spřízněn s Josefem a Marií a také Ježíš byl spolu s učedníky účasten svatby.“ Desire 144.

2. Jaká trapná okolnost nastala ještě před koncem slavnosti? Komu si Marie stěžovala? Který důvod Ježíš uvedl, aby jemně pokáral matčinu ctižádost? Jan 2, 3. 4.

„Nadála se, že se Ježíš určitě projeví jako Mesiáš a ujme se trůnu Izraelského. Ježíš však dříve musil přijmouti úděl lidství, jako Muž bolesti, kterýž zkusil nemocí — nikoliv jako Král!“ Desire 145. 147.

3. Jaký pokyn dala Maria služebníkům? Co potom Ježíš přikázal? Jaký účinek mělo poslechnutí Jeho slov? Jan 2, 5—9.

4. Jaké uznání vyslovil správce svatby ženichovi? Co zjevil Ježíš tímto prvním zázrakem? Jaký užitek to přineslo? Jan 2, 10. 11.

5. Kam se Ježíš ubíral po této zkušenosti? Kdo se k němu přidružil? Jan 2, 12.

„Toho času byli učedníky jen Jakub, Jan, Ondřej, Petr, Filip a Natanael.

Vyčištění chrámu.

6. Jaká důležitá slavnost nadešla, krátce po zázraku v Káni? Kam Ježíš vstoupil? Jan 2, 13.

7. Popiš výjevy, jež se zjevily Ježíšovu zraku, když vstoupil do síní chrámových. Jan 2, 14.

„V době Velikonoc bylo obětováno velké množství obětí, a odbyt u chrámu byl velmi veliký. Lomoz, který tím povstával, působil spíše dojem hluchného trhu, nežli velebou svatého Božího chrámu. Zmatek byl tak veliký, že to vyrušovalo i modlitebníky, a slova, jež patřila Nejvyššímu zanikala v hluku, který vnikal i do chrámu. Židé byli na svou zbožnost neobyčejně hrdí. Těšili se ze svého chrámu a na každé slovo promluvené v jeho neprospěch pohlíželi, jako na rouhání: ve vykonávání obřadů s ním souvisících byli velmi přísní; ale láska k penězům přemohla všechny jejich rozpaky.“ Desire 155, 156.

8. Co učinil Ježíš, když spatřil tento obraz zneuctění domu Božího? Jan 2, 15—17.

„Kristova slova měla královskou moc, a Jeho zjev i tón Jeho hlasu byly takové síly, že jí nemohli odolat. Když Božství prolesklo lidstvem, vycítili váhu Jeho slov. Byli přesvědčeni, že Kristus byl prorokem; a mnozí Mu uvěřili, že je Mesiášem. Duch svatý ozářil v jejich myslích výroky proroků o Kristu. Podlehnou tomuto přesvědčení?“ Desire 162.

9. Jak se Židé dovolávali jeho oprávnění? Jan 2 18.

10. Jak jim Ježíš odpověděl? Na co mysleli Židé, že poukazuje? O čem On vlastně mluvil? Jan 2, 19—21.

11. V kterém čase se učedníci rozpomenuli na tato slova? Jaký účinek to na ně mělo? Jan 2, 22.

12. Co zapůsobilo na mnohé, během Velikonoc, že uvěřili ve jméno Ježíšovo? Jan 2, 23.

„Lid se tiskl do přítomnosti Ježíšovy. Všem se dostalo Jeho pozornosti. Němí otvírali svá ústa ku chvále; slepí spatřovali tvář svého Uzdravitele.“

„Ti, kteří byli takto uzdraveni, se při Kristově ukřižování nepřipojili k zástupům lůzy ve volání: „Ukřižuj ho, ukřižuj ho!“ Jejich citění bylo při Ježíši; neboť pocítili Jeho velké milosrdenství a podivuhodnou moc. Poznali Jej, jako svého Spasitele; poněvadž jim navrátil zdraví těla i duše. Stali se prostředníky Boží milosti a nástroji Jeho spásy.“ Desire 163.

13. Proč Ježíš nedůvěřoval těm, kteří Jej následovali pouze pro Jeho zázraky? Jan 2, 24. 25.

Tělo chrámem.

14. K jakému účelu byla postavena svatyně a později chrám? Jaký je Boží úmysl s každou stvořenou bytostí? 2. M. 25, 8.; 1. Kor. 6, 19, 20.; 2. Kor. 6, 16.

„Chrám v Jeruzalémě byl zřízen pro přebývání božské přítomnosti a byl předmětem poučení pro Izraele i pro celý svět. Již od dávných věků bylo Božím úmyslem, aby každá stvořená bytost, od skvělého a svatého cherubína až k člověku, mohla býti chrámem Stvořitele. Následkem hříchu, lidstvo přestalo býti chrámem Božím. Srdce člověka, zatemněno a poskvřeno zlem, již více nezjevovalo slávu božské Osobnosti. Ale vtělením Syna Božího byl Boží záměr splněn. Bůh sestoupil k lidstvu — a spasitelnou milostí se srdce člověka zase stalo jeho chrámem. . . . . Síně jeruzalémského chrámu, naplněné vřavou nesvatého obchodování, představovaly všem až příliš věrně chrám srdce, potřísněný přítomností smyslné náruživosti a nesvatých myšlenek. Vyčištěním chrámu od světských kupců a prodavačů, zvěstoval Ježíš své poslání k očištění srdce od poskvřn hříchů, — od zemských žádostí, sobeckých choutek a zlých návyků, které ničí duši.“ Desire 161 (Čti Mal. 3, 1—3.).

15. Jaký následek to má pro člověka, poskvřuje-li chrám Boží? 1. Kor. 3, 16.

Čtení Bible: Žalm 135 — Přísloví 15.

Boží úmysl v našich zkouškách.

N. 7.	Řím. 5, 3.	Č. 11.	2. Kor. 4, 17.
P. 8.	Jan 16, 33	P. 12.	Žid. 12, 11
Ú. 9.	Žid. 12, 10	S. 13.	1. Petr. 4, 12, 13
S. 10.	1. Petr. 1, 7	V. s. 4.04,	z. s. 20.07

2. úkol — 13. července 1946.

Znovuzrození – Boží dar lásky

Oddíl Písma: Jan 3, 1—17.

Zlatý text: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednozrozeného dal, aby každý, kdož uvěří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3, 16. Desire 167—177.

Nikodémova noční návštěva.

1. Který v Jeruzalémě vysoce postavený muž navštívil Ježíše pod rouškou noci? Kterak Mistra oslovil? Jan 3, 1. 2.

„Od té doby, kdy po prvé Ježíše slyšel, Nikodém pečlivě zkoumal proroctví o Mesiáši a čím více bádal, tím pevnější bylo jeho přesvědčení, že Ježíš byl seslán Bohem.“ Desire 168.

2. Jak odvětil Ježíš Nikodémovi na jeho vyzvání? Jan 3, 3.

3. Jak dal Nikodém najevo, že plně neporozuměl smyslu slov Spasitelových? Jan 3, 4.

„Pýcha farizeů zbraňovala poctivé touze tohoto hledatele pravdy. Podívoval se tomu, že Kristus s ním rozmlouval, aniž by se ohlížel na jeho vůdčí postavení v Izraeli.“ Desire 171.

4. Jak dále Ježíš zdůraznil zjevenou pravdu? Jan 3, 5—7.

„Nikodém věděl, že Kristus zde poukazyval na vodu křtu, a obnovení srdce Duchem Božím. Byl si plně vědom toho, že byl v přítomnosti Toho, jehož Jan Křtitel předpověděl. ... Kristus mluvil s vážnou důstojností a Jeho hlas i pohled vyjadřoval opravdovou lásku, takže se Nikodém ani nepohoršil, když zjistil své pokořující postavení.“ Desire 172, 173.

5. Jakým znázorněním objasnil Ježíš své stanovisko? Jan 3, 8.

„Kristus neustále pracuje na lidském srdci. Nepozorovatelně, jsou vzbuzovány dojmy, které přispívají k přitahování duše ke Kristu. Mohou být získány rozjímáním o Něm, při čtení Písma, nebo slyšením živého slova kazatelova. A pojednou, když Duch přijde s výzvou bezprostřednější — duše se radostně poddá Ježíši. U mnohých se to nazývá náhlým obrácením; avšak jest to výsledek dlouhodobého působení Ducha Božího.“ Desire 172.

Ježíš odhaluje plán spasení.

6. Jakou otázku položil Nikodém? Jan 3, 9.

7. Jakým jemným způsobem Syn člověka usiloval o rozptýlení mráčky jeho mysli? Jan 3, 10—13.

„Zjemňující a podmaňující vliv Ducha svatého ovlivnil i jeho srdce. Přesto plně nevyrozumíval slova Spasitelova.“ Desire 173.

8. Jak Spasitel Nikodémovi rozvinul plán spásy a své poslání na světě? Jakým způsobem byla zjevena veliká Boží láska k tomuto ztracenému světu? Jan 3, 14—17.

Vnitřní očista.

9. Jakou vlastnost má přirozené srdce? Jer. 17, 9; Řím. 8, 7.

10. Jaké opatření bylo učiněno pro obrodu hříšníka? 2. Kor. 5, 17.

„Kdo je v Kristu je nové stvoření.“ (Žilka)

„Bylo-li srdce Duchem Božím obnovenou bude život zjevovatí svědectví o této skutečnosti. Zatím co nemůžeme přispěti ničím ke změně svých srdcí nebo uvésti se v soulad s Bohem; zatím, co nesmíme důvěřovatí dokonce i sobě samým, nebo svým dobrým skutkům, budou naše životy zjevovatí, zdali v nás přebývá milost Boží. Bude jasný a určitý rozdíl mezi tím, čím bývali a čím jsou nyní.“

11. Jak bylo popsáno toto přeměňující dílo na lidském srdci ve Starém Zákoně? Iz. 64, 6; Ž. 51. 12; Ez. 36, 26. 27.

„Nikodém viděl, že sebe více strojená poslušnost k pouhé litéře zákona, nemůže žádného člověka oprávnití ke vstupu do království nebeského. Dle lidského soudu byl jeho život správný a počestný, ale v přítomnosti Kristově pocítil, že jeho srdce je nečisté a jeho život nesvatý. Tak Kristus přitahoval Nikodéma víc a více.“ Desire 174.

12. Která, Janem popsaná událost s Nikodémem, byla důsledkem této rozmluvy? Jan 19, 39.

„Ježíš však znal dobře půdu, do níž vložil sítě. Po nějaký čas se Nikodém ke Kristu veřejně nepřiznával, ale sledoval Jeho život a uvažoval o Jeho ponaučeních. V radě zákonníků znovu a znovu mařil záměry kněží k Jeho zničení. Když nakonec byl Ježíš vyzvednut na kříž, světlo té tajné rozmluvy ozářilo kříž golgatský, a Nikodém viděl v Ježíši — Vykupitele světa.“

„Po nanebevstoupení Páně, když učedníci byli rozptýleni pronásledováním, Nikodém směle vystoupil do popředí. Svého bohatství použil k podpoře mladistvé církve, o níž se Židé domnívali, že bude vyhlazena smrtí Kristovou. Byl posmíván a pronásledován těmi, kteří mu za dřívějších dnů prokazovali úctu.“ Desire 176, 177.

Čítanie Biblie: Prísł. 16. — Kaz. 12.

Dôležitosť modlitby pre úspech.

N. 14. 1. Petr. 4, 8.

Š. 18. Mat. 6, 6.

P. 15. Luk. 6, 12.

P. 19. Kol. 4, 2.

U. 16. Mar. 1, 35.

S. 20. 1. Kor. 16, 13.

S. 17. Žalm 55, 18.

V. s. 4. 11, z. s. 20.00.

3. úloha — 20. júla 1946.

Nevyzpytatelná Božia láska. — Boží poslovia

Oddiel Písma: Ján 3, 16—36.

Zlatý text: „V tom sa zjavila láska Božia v nás, že Boh poslal svojeho Syna jednorodeného na svet, aby sme žili skrze neho.“ 1. Jána 4, 9.

Desire of Ages 178—182

Božia podivuhodná láska.

1. Ako zjavil Otec hlbokosť svojej lásky k svetu? Aký účel mal tento divuplný dar? Ján 3, 16, 17.

Ktorá iná reč by mohla tak mohutne vyjadriť lásku Božiu k ľudskej rodine, ako je to vyjadrené tým, že svojho Syna — jednorodného — dal pre naše vykúpenie. On — Nevinný niesol trest tých, ktorí sa previnili... „Kristus dal samého Seba, v smierču obeť ku spásu strateného sveta. Bolo s Ním nakladané, ako sme si to my zaslúžili, aby s nami mohlo byť jednané — ako si On zaslúži. Bol odsúdený pre naše hriechy, v ktorých podiel nemal; aby sme mohli byť ospravedlnení jeho spravodlivosťou, ktorú sme sami nemali. Utrpel smrť, ktorá patrila nám; aby sme mohli prijať život, ktorý bol Jeho. — Jeho ranami sme uzdravení. Iz. 53, 5. Testim. 8/208.209.

2. Ktoré skúsenosti v poznaní Božej lásky si praje vidieť Pavel — uskutočnené v živote kresťana? Ef. 3, 14—19.

Tu je zjavená veľká prednosť, že sme vierou dosahovať zaslúbenie nášeho nebeského Otca, keď splníme Jeho požiadavky. Ale prístup ku trónu Nekonečnej Moci máme len pre zásluhy Kristovè.

3. Ako ovlivňuje viera alebo nevera záver jednotlivých prípadov? Ján 3, 18; Ef. 2, 8, 9.

4. Aká odplata stíha neveriaceho? Prečo milujú niektorí temnotu a nenávidia svetlo? Ján 3, 19, 20.

5. Kto jedine prichádza ku svetlu? Ján 3, 21.

6. Kde odišiel Ježiš a Jeho učeníci po Nikodémovej návšteve? Kto tuná vykonával obrad svätého krstu? Ján 3, 22; 4, 2.

Ján svedčí ďalej o Pánu Ježišovi.

7. Čo je hovorené o diele Jána Krstiteľa? Ján 3, 23, 24.

8. Ktorá otázka povstala medzi niektorými z Jánových učeníkov a medzi Židmi? Ján 3, 25, 26.

Týmito slovami priviedol satan Jána do pokušenia. Trebárs sa zdalo, že Jánovo poslanie temer končí, mal satan predsa ešte možnosť mariť dielo Kristovo. Keby Ján bol býval príliš citlivý ku svojej osobe a vyjadriť ľútosť, lebo sklamanie, že bol zbavený úradu, mohol ešte vždy rozsievať semeno rozporu, podnecovať závišť a žiarlivosť a tak vážne ohrožovať pokrok Evanjelia. Desire 178, 179.

9. Ktorou veľkodušnou odpoveďou prejavil Ján svoju opravdovú veľkosť? Ján 3, 27—30.

„Ján mal od ľudskej prirodzenosti obvyklé chyby a slabosti, ale dotyk Božej lásky ho zcela zmenil. Býval v ovzduší, ktoré nebolo poškvrnené sebeckosťou ani ctižiadostou a ktoré bolo ďaleko od všetkej náklady žiarlivosti. Neprejavil žiadny súhlas s nespokojnosťou učeníkov, ale ukázal, ako jasne chápal svoj pomer k Ježišovi a ako radostne víta Toho, ktorému pripravil cestu.“ Desire 179.

Boží poslovía.

10. Aký rozdiel je zaznamenaný v Písme medzi Kristom a učiteľmi, ktorí čerpajú poučenie len z vecí, ktoré sú z tejto zemi? Ján 3, 31—33.

„Ján hľadiac vierou k Záchrancovi, povzniesol sa k vrcholu sebazaprenia, Netúžil po tom, aby ľudí upútal na seba, ale aby ich myšlienky povznášal vyššie a vyššie, až by mohli sami spočinúť po boku Baránka Božieho. Sám bol iba hlasom — hlasom volajúceho na púšti. Teraz s uspokojením prijal hanu i osamelosť, aby sa oči všetkých mohli obrátiť nerušene ku Svetlu života.“ Desire 180.

11. Čo hovoril Ján o tom, ktorého poslal Boh? Čoho sa mu dostalo? Ako štedre bol dar udelený? Ján 3, 34.

Na tejto pocte Kristovej majú brat brat podiel všetci Jeho nasledovníci. Spasiteľ mohol povedať: „Lebo nehľadám svojej vôle, ale vôľu Toho, ktorý ma poslal — Otcovu.“ A Ján osvedčuje: „...lebo nie z miery dáva Boh Ducha.“ Z nebeského svetla sa nám môže len toľko dostať, koľko sme ochotní sami prijať. Jedine, keď každú myšlienku podmaňujeme v poslušnosť Kristovi, môžeme ďalej poznávať charakter Boží a v pevnú vieru zakotviť pri svojom Spasiteľovi. Všetkým, ktorí toto činia, je Duch svätý udeľovaný bez miery. V Kristu prebýva všetka plnosť Božstva telesne, v ňom ste i vy dosiahli plnosti. Testimonies 8, 334.

12. Čo dal Otec do rúk svojmu Synovi? Čo je povedané o tom, kto verí v Syna? A kto neverí? Ján 3, 35. 36.

13. Najde sa ešte niekde toto požehnanie večného života? 1. Jána 5, 11. 12.

Nebo začína už tu, jestliže spočinieme v Ježišovi. Sme zodpovední za Jeho pozvanie: „Príď, uč sa odo Mňa a naber vody života zadarmo!“ Keď sa k tomu odhodláme, začína pri nás život večný. Desire 331.

Život večný majú iba tí, ktorí sa dívajú na Pána Ježiša v jeho rýdzom významu pre nás, aký mu Otec prisúdil a ktorí Ho stále prijímajú do svojho srdca. Prostredníctvom Ducha prebýva Kristus v nás; a viera, ktorou Ducha Božieho do svojho srdca prijímame — je počiatkom večného života. Desire 388.

Čtení Bible: Pís. Š. 1 — Iz. 19.

Nezbytnosť víry.

N. 21.	Ef. 2, 8	Č. 25.	Žid. 11, 3
P. 22.	2. Kor. 5, 7	P. 26.	Řím. 4, 3
Ú. 23.	Řím. 1, 17	S. 27.	Řím. 10. 17
S. 24.	Řím. 5, 1	V. s. 4.20, z. s. 19.52	

U studnice Jákořovy

Oddíl Písma: Jan 4, 1—30, 39—42.

Zlatý text: „Ale, kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežiznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody, prýstící se k životu věčnému.“
„The Desire of Ages“ 183—191.

Odstranění předsudků.

1. Proč se Ježíš odebral, po období neúnavné práce v Judstvu do Galilee? Kterým územím procházel? Jan 4, 1—4.

„Zpráva o úspěchu Kristovy práce, ze které se Jan Křtitel tolik těšil, se dostala k sluchu předních kněží a zákoníků. Ti dávno žárlili na Janův vliv, když viděli, jak lid opouští synagogy, aby se scházel na poušti; ale nyní tu vyvstal Ten, který měl ještě větší přitažlivou moc ...

„Ježíš věděl, že jim nebude líto žádné námahy k způsobení roztržky mezi učedníky Janovými a Jeho vlastními. On dobře znal, že se schyluje k bouři, jež měla smést jednoho z největších proroků. Jeho přáním bylo, vyhnouti se každé příležitosti nedorozumění i rozporu, ustal proto klidně ve svém díle, a navrátil se do Galilee.“ Desire 181.

2. Ve kterém městě, a na jakém zvláštním místě se zastavil, aby poodpočinul? Ve kterou denní dobu tam přišel? Jan 4, 5. 6.

3. Kdo v tu dobu přišel ke studni a z jakého důvodu? O jakou laskavost ženu požádal? Kde se nalézali učedníci? Jan 4, 7. 8.

Voda živá.

4. Jak žena vyjádřila své překvapení, z Ježíšovy žádosti? Jak jí odpověděl? Jan 4, 9, 10.

5. Co v její odpovědi naznačuje, že neporozuměla významu slov Spasitelových? Jan 4, 11—12.

„Viděla před sebou jenom žíznivého, znaveného a zaprášeného pocestného. Ve své mysli Jej porovnávala se ctihodným patriarchou Jákobem. Ve svém srdci chovala to přirozené cítění, že žádná jiná studnice nemůže být porovnána s tou, kterou otcové opatřili. Hleděla k otcům zpět, i vpřed k příchodu Mesiáše; zatím co Naděje otců — Mesiáš sám, byl před ní a ona Jej nepoznala. Jak mnoho žíznivých duší se i dnes nalézá tak blízko studnice života — Slova Božího — a marně hledá kdes v daleku zřídla života!“ Desire 184.

6. Jak chtěl Ježíš vzbudit u ženy zájem o duchovní poučení, které si přál sdělit? Jan 4, 13. 14.

„Kdo míní, že svou žízeň utiší u studnic tohoto světa, bude pít, jen aby opět žíznil. Všude nalézáme takové, životem neuspokojené lidi. Oni touží po něčem, co by upokojilo hlad jejich duše. Pouze Jeden může splnit jejich touhu. Světu je potřebí Krista — „Žádoucího všechněm národům.“ (Ag. 2, 8.) Božská milost, kterou jedině On může udělit, je živoucí vodou, která duši očistuje, občerstvuje a sílí.“

„Ježíš nijak nezavdal příčinu představě, že by pouze jediný doušek vody života stačil tomu, kdo ji přijímá. Kdo lásku Kristovu okusil, bude ji neustále žádati víc a víc; a nezatouží po něčem jiném. Nezažijou ho bohatství, pocty a zábavy světa. „Tebe víc!“, bude stálým voláním jeho srdce.“ Desire 187.

7. Jak žena ukázala, že významu Spasitelových slov ještě plně nevyrozumívá? Jan 4, 15.

„Když Ježíš mluvil o živé vodě, žena k Němu vzhlížela užasle a pozorně. Upoutal její zájem a probudil touhu po daru, o kterém promlouval.“ Desire 187.

8. Jak Ježíš dosvědčil, že je mocen odkrýti taje jejího srdce? Jan 4, 16—18.

„Jeho posluchač se zachvěl. Tajemná ruka listovala ve stránkách děje jejího života, a vynášela na světlo to, o čem se domnívala, že bude zachováno v tajnosti. Kdo byl Tento, že mohl čísti v tajemstvích jejího života? V tomto světle se probudilo její svědomí.“ Desire 187, 188.

9. O čem nyní byla přesvědčena? O jakém trvalém sporu mezi Židy a Samaritány se zmínila? Jan 4, 19, 20.

Pravá bohoslužba.

10. Komu byly svěřeny veliké pravdy o vykoupení? Která bohoslužba je správná? Jan 4, 21—24.

„Ježíš ukázal, že je prost židovského předsudku vůči Samaritánům. Zatím co poukazoval, že víra Samaritanky byla porušena modlářstvím, vysvětlil, že veliké pravdy o spasení byly dány Židům, z jejichž středu měl vyjít Mesiáš. Ježíš se zařadil mezi Židy, jako ty, jímž Bůh dal poznati sama sebe...“

„Náboženství, které od Boha přichází, jest jediným náboženstvím, které k Bohu zase vede! Máme-li Mu sloužiti pravým způsobem, musíme se dříve zroditi z Božského Ducha. Tato vůle očistuje srdce a obnovuje mysl, dávajíc nám další moc k poznání a milování Boha. To povzbudí při nás ochotnou poslušnost ke všem Jeho požadavkům. V Duchu tom se pak nese každá upřímná modlitba, a takové Bůh přijímá. Kdekoliv se duše snaží pronikatí k Bohu, projevuje se tím činnost Ducha, a Bůh se takové duši projeví. Neboť On touží po těch, kteří Ho uctívají poslušností Jeho Pravdy.“ Desire 188, 189.

Temnotou proráží světlo.

11. Jaké hluboké přesvědčení nyní vcházelo do srdce této ženy? Kterou velkou pravdu prohlašuje Ježíš nyní po prvé? Jan 4, 25, 26.

„Náš Pán nikdy o Sobě nemluvil takovýmto přímým způsobem, až krátce před svou smrtí.“ Clarke's Commentary na Jan 4, 26.

Samospravedlivým Židům nemohlo se dostat tak jasného Kristova prohlášení, jako této ženě, Ježíš viděl, že svého poznání použije, aby i s ostatními sdílela Jeho přízeň. Desire 190.

12. Kdo v tom čase přišel ke studnici? Čím byli dotčeni? Co neučinili? Jan 4, 27.

13. Jak si žena dále počínala? Jaké poselství přinášela? Jaký mělo ohlas? Jan 4, 28—30.

„Podivuhodné zjevení ji téměř přemohlo. Ježíš věděl za čím odešla. Opuštěním svého vědra neklamně svědčila, že to bylo účinkem Jeho slov. Zapomněla na svůj úkol u studnice, i na Spasitelovu žízeň, jen aby svým zvěstovala drahocenné světlo, jehož se jí dostalo.“ Desire 191.

14. Jaký bezprostřední výsledek měla Spasitelova první návštěva Samaří? Jakou naléhavou prosbu Samaritáni měli, a co bylo Jeho odpovědí? Co bylo podkladem jejich víry? Jan 4, 39—42.

Co dobra by mohlo býti vykonáno, kdyby všichni, kteří pravdu znají, pracovali pro hříšníky, — pro ty, kteří tolik potřebují poznati a pochopiti biblickou pravdu, aby na ni též odpovíděli, tak pohotově, jako Samaritáni na slova Kristova! Jak málo souhlasíme s Bohem právě v bodě, který by byl nejpevnějším přátelským svazkem s Ním, — soucitem k odrodilým, provinilým, trpícím duším, mrtvým ve vinách a hříších!
Testimonies 8/31

Čtení Bible: Iz. 20—44

Žít — Slovem Božím! Boží měřítko.

N. 28.	Mat. 4, 4	Č. 1.	Kaz. 12, 13
P. 29.	Jan 6, 63	P. 2.	5. M. 26, 16
Ú. 30.	Jan 17, 17	S. 3.	1. Sam. 15, 22
S. 31.	Př. 22, 20, 21	V. s. 4.30,	z. s. 19.42

. 5. úkol — 3. srpna 1946

Příprava cesty v Samaří a Kafarnaum

Oddíl Písma: Jan 4, 31—54; Luk. 4, 14—30.

Zlatý text: „Duch Páně nade mnou, proto že pomazal mne,

kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati skroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti ssoužené v svobodu. A zvěstovati léto Páně vzácné." Luk. 4, 18, 19.

The Desire of Ages 192—195.

Setba a žeň.

1. K čemu učedníci Ježíše vybízeli, když mu opatřili pokrm? Co jim odvětil? Jak vyjádřili své rozpaky? Jan 4, 31—33.

2. Jak Ježíš, jako náš příklad, uvedl onu velikou zásadu, která Jej vždy vedla v Jeho životě na zemi? Jan 4, 34, Žalm 40, 8.

„Pracujte s nežištným srdcem, zušlechtění spoluúčastí na utrpeních Kristových, těší se Jeho zájmu a spoluprací v Jeho díle, pomáhají zachytiti příliv Jeho blahého vlivu.“

„To jest duch pravé služby Bohu. Nedostatkem tohoto ducha, mnozí, kteří se zdají býti prvními, budou posledními, zatím co ti, kteří ho vlastní, budou prvními, třebaž na ně bylo pohlíženo, jako na nejposlednější.“ Christ's O. Lessons 402. 403.

3. S čím Pán Ježíš svět porovnává? Jaké podmínky se musí splnit? Jaká povinnost je takto vložena na každé dítě Boží? Jan 4, 35—38.

„Ti, kteří přijímají, mají udělovati ostatním. Se všech stran přichází volání o pomoc. Bůh vyzývá lidi, aby radostně sloužili svým spolubližním.“

„Dílo, které konali učedníci, máme vykonávati i my. Každý křesťan má býti misionářem a má vnésti světlo do béd a utrpení lidstva...“

„Kristovým zákonem života, jímž stojíme nebo padáme, zůstává provždy to Jeho slovo: „A protož všechno, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim!“ Min. of Healing 103—105.

Uzdravení syna služebníka královského.

4. Kam vedla Ježíšova cesta ze Samaří? Jak byl přijat, a proč? Jan 4, 43—45.

5. Které město bylo poctěno Jeho návštěvou? Kdo Jej tam poťkal? Jakou naléhavou žádost měl k Němu, a proč tak vážnou? Jan 4, 46, 47.

6. Co Ježíš zjistil v duchovním stavu muže? Jan 4, 48, 49.

„Bez ohledu na veškerou zřejmost toho, že Ježíš byl Kristem, žadatel se rozhodl, že svou víru učiní závislou na splnění svého vlastního požadavku.“

„Měl již určitý stupeň víry, neboť přišel, aby prosil o to,

co se mu zdálo nejdrahocennějším ze všech předností. Ježíš měl však ještě větší dar pro něho. Přál si uzdravit dítě, i učiniti tohoto hodnostáře s celým jeho domem, podílníky spásy, a rozžehnouti tak světlo v Kafarnaum, které záhy mělo býti polem Jeho vlastní působnosti..."

„Spasitelova slova odhalila srdce knížete, jako světelná záře. Viděl, že jeho pohnutky ve vyhledávání Ježíše byly zcela sobecké. Jeho kolísavá víra se mu zjevila ve své pravé povaze. Ke svému hlubokému zármutku si uvědomil, že jeho pochybnost mohla státi život jeho syna. Nyní věděl, že se nalézal v přítomnosti jedinečného Syna člověka, který mohl čísti myšlenky, a jemuž byly možné všechny věci.“ Desire 198.

7. Jak odpověděl Ježíš na naléhání úředníka? Kterým činem dal on najevo svou víru? Jan 4, 50.

„Byl stejně přemožen, jako Jákob. Spasitel se nemůže odvrátiti od duše, která se přimkne k Němu a dovolává se Ho ve své velké tísní.“ Neuvěřil toliko, že jeho syn byl uzdraven, ale v pevné jistotě důvěřoval v Krista, jako Vykupitele. Desire 198.

8. Jakou zkušenost zažil při svém návratu domů? Kdo kromě něho uvěřil? Jan 4, 51—53.

9. Kolikátý zázrak byl tím v Galileji učiněn? Jan 4, 46. 54.

Ježíš v Nazaretě.

10. Jak byl v Galileji všeobecně přijat? Luk. 4, 14. 15.

11. Co učinil, když se navrátil do domova svého dětství a mládí? Co bylo jeho obyčejem? Luk. 4, 16.

„Když se nyní opět mezi nimi objevil, jejich zájem i zvědavost byly na nejvyšší míru vzrušeny. Tu byly ty známé postavy a tváře, které od dětství již znal. Zde byla Jeho matka, bratři a sestry. O sobotě se všechny zraky obracely k Němu.“ Desire 236.

12. Co Mu bylo předloženo? Které proroctví přečetl? Jak působila Jeho láskyplná slova na všechny v synagoze? Co si později říkali? Luk. 4, 17—22.

13. Jakými slovy zjevil skrytou myšlenku svých posluchačů? Luk. 4, 23. 24.

14. Ve kterých zkušenostech Eliášových a Elizeových znázornil Boží odhodlání ke spásě všech lidí, ze všech národů? Luk. 4, 25—27. (1. Kr. 17, 8—16.) (2. Kr. 5, 1—14.)

„Naše postavení k Bohu není závislé na množství přijatého světla, ale na využití toho jež máme. Tak pohané, kteří volí správné, pokud je mohou rozeznati, jsou v mnohem výhodnějším postavením, nežli ti, kteří měli veliké světlo a vyzná-

vají, že slouží Bohu, ale přesto svým životem odporují svému vyznání.“ Desire 239.

15. Jaký účinek měla Jeho slova na lid? Jaký čin dokonce obměšleli? Luk. 4, 28. 29.

16. Jak se Mu podařilo uniknout z popuzeného davu? Luk. 4, 30.

„Jakmile se Ježíš zmínil o požehnáních, která byla udělena pohanům, byla v Jeho posluchačích vzbuzena ohnivá národní pýcha a Jeho slova zanikla ve změti hlasů. Tento lid se pyšnil zachováváním zákona, ale nyní, když bylo zaútočeno na jejich předsudky, byli schopni i vraždy. Nebeští strážcové, kteří byli po Jeho boku již v synagoze, byli s Ním i uprostřed tohoto rozběsněného zástupu. Vyprostili Ho z rukou Jeho nepřátel a provedli do místa bezpečí.“ Desire 240.

Čítania Biblie: Iz. 45. — Jer. 3.

Boh požaduje svedomitú poslušnosť.

N. 4.	5. M. 4, 2.	Š. 8.	Jak. 4, 17.
P. 5.	Jak. 2, 10.	P. 9.	Kaz. 8, 11.
U. 6.	Žid. 13, 8.	S. 10.	Žid. 10, 26. 27.
S. 7.	Žid. 1, 9.	V. s. 4. 40	z. s. 19. 30.

6. úloha. — 10. augusta 1946.

Výzva u mora. — Posadlý uzdravený

Oddiel Písma: Luk. 5, 5—11; 4, 33—37.

Zlatý text: „A každý, kto opustil domy alebo bratov alebo sestry alebo otca alebo matku alebo manželku alebo deti alebo polia pre moje meno, dostane mnohonásobne viac a večný život obdrží dedične.“ Mat. 19, 29.

The Desire of Ages, 244—259.

Zázračný rybolov.

1. Ako prejavil ľud svoju vrúcnu túžbu počuť slovo Božie z úst Pána Ježiša? Kde sa nachádzal? Luk. 5, 1.

2. Čo učinil Kristus, aby vyhľadal príhodné miesto odkiaľ by k ľudu prehovoril?

Slová, ktoré prehovoril tým, ktorí sa okolo Neho shromažďili, mali byť všetkým ostatným dušiam posolstvom nádeje v pokušení, potechou v žiali a nebeským svetlom v temnotách. Skrze svätého Ducha bude onen hlas, ktorý prehovoril z rybárskeho člnu na jazere Genezaretskom, znieť až do konca sveta. Táto pieseň mieru bude prebývať v ľudských srdciach, ktorí Ho prijmú. Desire 245.

3. Čo riekol Ježiš Šimonovi, keď ukončil svoj výklad? Luk. 5, 4.

4. Ktorú odpoveď dal Šimon? Aký výsledok mala jeho pohotová poslušnosť? Luk. 5, 5—7.

Povolanie k životu služby.

5. Ako pôsobil na Petra tento podivuhodný prejav Božskej moci? Čo učinil a čo vyriekol? Kto tiež pochopil Petrov pocit? Luk. 5, 8.—10a.

Peter nevenoval pozornosť lovu ani koristi. Tento zázrak, ktorý prevyšoval všetky, ktorých bol Peter dosiaľ svedkom, bol prejavom Božskej moci. On videl zrejme, že Ježiš má v moci celú prírodu. Peter bol celkom premožený láskou Kristovou, vďačnosťou za Jeho shovievavosť, zahanbený však pre svoju nedôveru, nadovšetko, keď pomyslel na svoju nečistotu v porovnaní nekonečnej čistoty Kristovej.

6. Ktorými slovami povzbudzoval Kristus Petra? Ktoej práci sa od tej doby ujal Peter, Jakob, Ján i Ondrej? Ako odpovedali na jeho výzvu? Luk. 5, 10 b. Mar. 1, 16—18.

Do tejto doby sa ziadny z učeníkov Pána Ježiša cele nerozhodl stať sa jeho spolupracovníkom. Oni boli svedkami mnohých zázrakov a počúvali jeho naučenia, predsa však svoje predošlé povolanie celkom nezanechali. Desire 246.

7. Akou mocou chce Boh prispieť k svedoctvu svojej cirkvi? Mat. 28, 18—20. Mar. 16, 16.

Boh prijíma ľudí ako sú, a vychováva ich k svojej službe, keď sa Mu chcú podrobiť. Duch Boží, ktorého pokorná duša prijme povzbudí všetky jej schopnosti. Mysel, ktorá sa Bohu úplne zasväťí pôsobením svätého Ducha bude sa rozvíjať a posilňovať v chápaní i v konaní požiadavok Božích. Kdo túži po službe Kristovej je občerstvený životodárnou mocou slnka spravdivosti a môže prinášať mnohé ovocie k sláve Božej. Desire 251.

V Kafarnaume.

8. Ktoré mesto učinil Ježiš miestom svojho častého pobytu? Čo hovorí o tom slovo vnuknutia? Mat. 4, 13—16; 9, 1.

Čas od času predlieval Spasiteľ v Kafarnaume, ktoré tým ostalo Jeho vlastné mesto. Bolo rozložené na brehoch jazera odkiaľ sa rozprestieraly krásne roviny Genezaretské. Toto mesto bolo svedkom jeho veľkej moci tým, že uzdravil slúžobníka kráľovho. Tento kráľovský úradník ako aj príslušníci jeho domu radostne svedčili o svojej viere. Akonáhle sa dozvedeli, že prišiel učiteľ bolo celé mesto na nohách. Celé zástupy sa nashromaždily okolo Neho. V sobotu naplnily synagógu tak, že sa mnohým nedostávalo miesta a museli odísť.

Veľké vyslobodenie.

9. Kto prerušil Ježišove kázanie. Akých slov použil tento nešťastný trpiteľ? Luk. 4, 33—34.

Mysel tohoto nešťastníka bola zatemnená satanom, ale v prítomnosti Spasiteľa bola preniknutá lúčami svetla. Prebudila sa v ňom túžba po oslobodení zo satanovej moci, diabol však Kristovej moci vzdoroval. Keď sa pokúsil tento muž volať k Ježišovi o pomoc, zlý duch vložil do jeho úst svoje slová a muž kričal v záchvate a hrôze. Posadlý zbadal, že bol v prítomnosti toho, ktorý ho mohol vyprostiť. Ale keď sa pokúšal sblížiť sa k onej mocnej ruke bol druhou mocou zadržaný a vykrikol celkom iné slová. Toto bol hrozný zápas medzi mocou satana a jeho vlastnou horúcou túžbou po vyslobodení. Desire 255—256.

10. Čím zlomil Ježiš moc zlého ducha? Čo sa ešte stalo? Luk. 4, 35.

Spasiteľ prehovoril mocne a zotročeného vyslobodil. Muž, ktorý ešte pred chvíľou bol diablom posadlý stál teraz pred úžasným davom, vo svojej moci a vláde, radostným hlasom vylebil Boha za svoje vyslobodenie. Oko, ktoré tak krátko predtým ešte iskrilo zlým, teraz žiari a zalieva sa slzami vďaky. Ľud od údivu onemel. Ministry of H. 92.

11. Ako pôsobila na ľud Kristova moc nad nečistými duchami? Luk. 4, 36—37.

Aj démon musel dosvedčiť Spasiteľovu Božskú moc. Príčina prečo sa tento muž stal divadlom iným a bremenom seba samému bola v jeho vlastnom živote. Bol opletý zábavami, hriechom a myslel, že jeho život pôjde z radovánky do radovánky. Ani nespíval o tom, že by sa mohol stať postrachom sveta a hanbou svojej rodine. On sa domnieval, že jeho čas môže byť marený v nevinných pošetilostiach. Naraz však jeho noha klesla na šikmej ceste. Nestriednosť a ľahkomyselnosť zničily dobré a vznešené vlastnosti jeho povahy a satan získal nad ním úplnu moc. Desire 256.

Čtení Bible: Jer. 4—26.

Kristus príkladem poslušnosti.

N. 11.	1. Jan 2, 6	Č. 15.	Jan 14, 23
P. 12.	Jan 15, 10	P. 16.	Fil. 2, 13
Ú. 13.	Fil. 2, 8	S. 17.	Zj. 2, 10
S. 14.	Jan 14, 15	V. s. 4.50,	z. s. 19.17

7. úkol — 17. srpna 1946.

Mocné skutky

Oddíl Písma: Luk. 4, 38—44; Mar. 1, 29—45.

Zlatý text: „A přede dnem velmi ráno vstav, vyšel a odešel

na pusté místo, a tam se modlil.“ Mar. 1, 35.

Desire of Ages 259—266, 362—363.

Uzdravení matky ženy Petrovy.

1. Do kterého domu odešel Ježíš ze synagogy? Co Mu bylo sděleno, když do něho vstoupil? Luk. 4, 38; Mat. 1, 29. 30.

2. Jaká změna bezprostředně nastala, když Ježíš uchopil ruku nemocné ženy? Co učinila? Luk. 4, 39; Mar. 1, 31.

Po západu slunce.

3. Které zázraky byly učiněny po skončení soboty? Jak to působilo na obyvatelstvo města? Luk. 4, 40. 41; Mar. 1, 32. 34.

„Zvěsti o Kristově díle se rychle rozšířily po celém Kafarnaum. Pro strach ze zákoníků se lidé neodvážili přijít o sobotě, aby byli uzdraveni. Nemohli vědět, zda ještě zítra bude Lékař mezi nimi. Nikdy před tím Kafarnaum neprožilo takové chvíle. Ježíš ve své práci neustal, dokud poslední trpící nebyl vyproštěn. Byla již pokročilá noc, když se v domě Šimonově rozhostil konečně klid.“ Desire 259. 260.

4. Co dobře věděli i samotní ďáblové? Luk. 4, 41.

5. Jaké svědectví se nám podává o Kristově moci nad množstvím? Luk. 4, 15. 22. 32.; Jan 7, 46.

„Jeho laskavá soucitnost pronikala dotekem do zemdlených a zarmoucených srdcí. Ježíš i uprostřed zmatku rozhněvaných nepřátel byl obklopen ovzduším míru. Krása Jeho tváře, kouzlo Jeho charakteru a nade vše Jeho láska — jevící se v pohledu i hlasu, přitahovaly k Němu všechny, kteří nebyli zatvrzení nevěrou. Kdyby nebylo Jeho laskavého a přívětivého ducha, který zářil z každého Jeho pohledu a slova, nebyl by zaujal pozornost takových shromáždění, jako bylo i toto. Postižení, kteří se k Němu utíkali, cítili, že On spojuje své zájmy s jejich, jako věrný a něžný přítel a přáli si i více dozvědět o pravdách, jimž učil. Nebe se přiblížilo zemi.“ Desire 254.

6. Co podnikl Ježíš následujícího dne časně ráno? Co učinili učedníci? Co Mu pravili? Mar. 1, 35—37.

„Žádný jiný život nebyl naplněn tolika pracemi, jako život Ježíšův; ale přes to, jak často bylo možno zastihnouti Jej při modlitbě! Jak ustálené bylo Jeho spojení s Bohem! — Musil se čas od času odvracet od života neustálé činnosti a styku s lidskými trampotami, aby vyhledal zotavení a nerušené spojení se svým Otcem. — Jako jeden z nás, podílník našich nedostatků a slabostí, byl též zcela závislým na Bohu. Na osamělém místě proto hledal modlitbou božskou sílu, aby mohl znovu vykročit — mocně vyzbrojen pro své povinnosti a zkoušky.“ Desire 362. 363.

7. Co přikázal učedníkům? Jak pokračoval ve své práci? Mar. 1, 38. 39; Luk. 4, 43. 44.

8. Které poselství kázal v Galileji? Co pravil Pavel o čase Kristova prvního příchodu? Mar. 1, 14. 15; Gal. 4, 4. 5.

9. Na kterém prorockém údaji Kristovo poselství spočívalo? Dan. 9, 24. 25.

„V Kristově kázání převládalo: „Čas se naplnil! Přiblížilo se království Boží; čiňte pokání a věřte evangelium!“ Tak bylo Spasitelovo poselství evangelia založeno na proroctví „Čas“, o kterém prohlásil, že se naplnil, bylo období 483 let, předpověděné Danielovi andělem Gabrielem... Rozkaz k znovuzřízení a výstavbě Jeruzaléma, jak byl doplněn dekretem Artaxerxa Longimana, nabyl účinnosti na podzim roku 457 př. Kr. Dle proroctví tato doba sahá přesně do času Mesiáše-Pomazaného. V roce 27. po Kr. dostalo se Ježíši — při křtu v Jordáně — pomazání Duchem svatým a záhy na to se začala Jeho činnost. „Čas se naplnil.“ Desire 232, 233.

Uzdravení malomocného.

10. Kdo přišel k Ježíši, když kázal a léčil v Galileji? Jakou míru vroucnosti a víry prokázal tento postižený člověk? Mar. 1, 39. 40.

11. Jak Ježíš poctil jeho víru? Mar. 1, 41.

12. Jak brzo byl tento muž uzdraven ze své ošklivé nemoci? Mar. 1, 42.

„Pohled na malomocného vzbuzuje hnus. Nemoc zanechala hrozná stopy a pohled na rozkládající se tělo jest odporný. Při spatření malomocného se lidé s hrůzou odvrací. Někteří se pokouší, aby mu zabránili přístup k Ježíši, ale marně. Nešťastník je nevidí, ani neslyší. Vidí jen Syna Božího. Slyší jen ten hlas, který umírajícím přivolává život. — S malomocným se stala náhlá změna. Jeho tělo ozdravělo, nervy nabyly opět své citlivosti a svaly své pevnosti. Jeho hrubá a šupinatá pokožka, malomocenství tak vlastní, zmizela a její místo zaujala jemná červeň, jako na kůži zdravého dítěte.“ Desire 263.

13. Jakou výstrahu dal Ježíš muži, kterého uzdravil? Který židovský zákon sám uznával? Mar. 1, 43. 44; 3. M. 14, 1—32.

14. Jaký to mělo následek, že malomocný neostříhal první části rady, která mu byla dána? Mar. 1, 45.

„Kristův čin v očištění malomocného od jeho hrozná nemoci — je znázorněním Jeho díla při očištění duše od kletby hříchu... Ježíš se nenakazil touto chorobou, třeba že vložil svou ruku na malomocného. Jeho dotek sděloval životodárnou sílu — malomocenství bylo přemoženo. Tak je i s malomocenstvím

hříchu, ač je — hluboko zakořeněné, smrtelné a lidskou silou nevyčísitelné... V případě malomocenství nepředstihlo dovolávání se pomocí — samotné splnění této prosby. Když se modlíme o pozemská požehnání, může se odpověď na naše modlitby pozdržet, nebo nám Bůh může dát něco jiného, než to, o co prosíme; ale tak tomu není, když prosíme o vysvobození z hříchů. Jest to vlastně přání i vůle Jeho samého, abychom se Mu dali očistiti od hříchu a On nás pak mohl učiniti svými dítkami i uschopniti nás, abychom žili — svatý život!“ Desire 266.

Čtení Bible: Jer. 27—48.

Odměna poslušného.

N. 18.	Joz. 1, 8	Č. 22.	Mat. 19, 16, 17
P. 19.	5. M. 28, 9	P. 23.	1. Kor. 2, 9
Ů. 20.	2. Tim. 4, 8	S. 24.	Iz. 35, 10
S. 21.	Zj. 22, 14	V. s. 5.01,	z. s. 19.05

8. úkol — 24. srpna 1946.

Veliký lékař. — Povelání Matouše

Oddíl Písma: Luk. 5, 17—32; Mar. 2, 1—17; Mat. 9, 1—9.

Zlatý text: „Nebo co jest snáze říci: Odpuštění jsou tobě hříchové, čili říci: Vstaň a chod? Ale abyste věděli, žež má moc Syn člověka na zemi odpouštěti hříchy, tehdy dí šlakem poraženému: Vstana, vezmi na sebe lože své, a jdi do domu svého.“ Mat. 9, 5. 6.

The Desire of Ages 267—275.

Uzdravení ochrnutého člověka.

1. Jak byl Ježíš přijat při svém návratu do Kafarnaum? Mar. 2, 1. 2.

2. Kdo je obzvláště uveden mezi přítomnými, kteří nasloučali Ježíši, když jistého dne učil? Odkud až přicházeli? Luk. 5, 17.

„Farizeové a doktoři zákona měli titul rabínů.“ „Byli to theologové, právníci, politikové, kteří byli vskutku — duší Izraele. Kněží klesli v očích lidu na podřadné místo.“ Life and Words of Christ, Geikie.

3. Kdo byl přinešen Ježíši k uzdravení? Jak byl nešen? Mar. 2, 3.

4. Jaká vážná nesnáž čelila pokusu o přiblížení se Ježíši? Jak byla překonána? Mar. 2, 4; Luk. 5, 18. 19.

„Nepřál si ani tolik tělesného uzdravení, jako spíše vysvobození od břemene hříchu. Kdyby mu bylo dopřáno spatřiti

Ježíše a přijmouti ujištění o odpuštění a o smíření s nebesy, měl by na tom dosti, ať by již, dle vůle Boží, měl žít nebo zemřít. Času nebylo nazbyt." Desire 267.

Pokoj odpuštění.

6. Co řekl Ježíš tomuto ochromenému muži, když viděl jeho víru? Mar. 2, 5.

„Prostinkou vírou přijal slova Spasitelova, jako záruku nového života. Nevznesl již žádnou další žádost, ale ležel ve slastném ztlšení, až příliš šťasten každým slovem Ježíšovým. Nebeské světlo prozařovalo jeho tvář, a lid s údivem hleděl na výjev.“ Desire 268.

7. Co v tichosti namítali někteří z vysokých duchovních hodnostářů, když slyšeli slova Ježíšova? Luk. 5, 21; Mar. 2, 6. 7.

„Tito přišli jako špehové a hledali čím by Ježíše obvinili.“ Desire 268.

8. Co Ježíš prohlédl? Jakou položil otázku? Mar. 2, 8. 9.

Moc k odpuštění hříchů.

9. Jak Ježíš všem přítomným jasně vyjádřil, že má na zemi moc — odpouštět hříchy? Mar. 2, 10. 11.

10. Jak úplné bylo mužovo uzdravení? Jak působil tento projev božské moci na ono velké shromáždění? Mar. 2, 12; Luk. 5, 25.

„Potom se ten, který byl přinešen na rohoži, postavil sám na nohy s pružností a silou mládí. Jeho žilami opět proudila životodárná krev. Každé ústrojí jeho těla ožilo náhlou činností. Zář zdraví vystřídala bledost blízké smrti.“ Desire 269.

11. Jak tuto událost potvrzuje svědectví apoštola Pavla o evangeliu Kristově? Řím. 1, 16.

„V domově dřív ochrnutého člověka zavládla velká radost, když se nyní opět navrátil a nesl hravě své lože, na kterém byl před tak krátkou dobou pomalu odnášen — bez vlády — z jejich středu. Shrnuli se kolem něho v slzách radosti, neodvažující se ani plně věřit svým vlastním očím. ... Výraz čistoty a míru zaujal místo známek hříchu a utrpení. K nebesům se vznášely radostné díky tohoto domova a Bůh byl oslavován ve Svém Synu, který obnovil naději beznadějných a sílu sklíčených. Tento muž i celá jeho rodina byli hotoví položit své životy za Ježíše. Jejich víru nekalila žádná pochybnost, žádná nevěra nemařila jejich oddanou věrnost k Tomu, který vnesl světlo do jejich života.“ Desire 271.

12. Co dále činilo množství lidu, když se Ježíš odebral k mořskému břehu? Mar. 2, 13.

Povolání celného Matouše.

13. Koho zahlédl při cle, když odtamtud odcházel? K čemu jej vyzval Ježíš? Co učinil celný? Mar. 2, 14.

„Z římských úředníků v Palestině nebyl nikdo více nenáviděn, nežli publikáni. Skutečnost, že daně byly uloženy vládou cizí, byla příčinou neustálé rozhořčenosti a podrážděnosti Židů, jako připomínka jejich ztracené nezávislosti. A výběří daní nebyli pouze nástroji římského útlaku, oni se obohacovali i na svůj vlastní účet — na úkor potlačeného lidu. Na Žida, který tento úřad z rukou Římanů přijal, se pohlíželo jako na zrádce cti vlastního národa.“

„K této třídě náležel i Lévi Matouš ... Matouš naslouchával Spasitelovým výkladům, Když mu usvědčující vliv Ducha Božího zjevoval jeho hříšnost, toužil nalézt pomoc u Krista, ale nedovedl si ani pomyslet, že by si ho tento velký Učitel povšíml.“ Desire 272.

14. Jak uctil Matouš Ježíše, když přijal Jeho výzvu? Luk. 5, 29; Mar. 2, 15.

V radosti ze svého společenství s Kristem uspořádal ve svém vlastním domě slavnost, k níž pozval své příbuzné a přátele. Mezi nimi byli zahrnutí nejen publikáni, ale i mnozí jiní lidé pochybné pověsti, zavržení od svých příliš opatrných sousedů. ...“

„Ježíš zasedl při stole publikánů, jako vážený host; svým soucitem a opravdu sociálním chováním dával na jevo, že uznává důstojnost lidství a lidé toužili, aby byli hodni Jeho důvěry. Jeho slova splývala do jejich žíznivých srdcí — v požehnané a oživující síle. Byly tu probuzeny nové pohnutky a těmto opovrženým se otevřela možnost nového života.“ Desire 273, 274.

15. Jaká stížnost byla vznesena na Krista a Jeho učedníky? Kdo byl jejím původcem? Co odpověděl On? Luk. 5, 30—32; Mar. 2, 16. 17.

„Při takových shromážděních, jako toto, bylo nemálo těch, kteří byli dojati Spasitelovým učením, ale mnozí se k Němu přiznávali teprve po Jeho nanebevstoupení. Když byl vylit Duch svatý, kdy v jeden den se obrátilo tři tisíce duší, byli mezi nimi někteří z těch, kteří o pravdě prvně slyšeli u stolu publikánů, Matouši samotnému zůstal Ježíšův příklad při hostině, jako stále ponaučení. Opovrhovaný publikán se stal jedním z nejoddanějších evangelistů a svou vlastní službou pevně následoval šlépěje svého Mistra.“ Desire 274.

Následky neposlušnosti.

N. 25.	Pr. 13, 15.	Š. 29.	Pr. 8, 36.
P. 26.	Iz. 57, 20, 21.	P. 30.	Iz. 1, 20.
U. 27.	Jer. 5, 25.	S. 31.	Rim. 6, 23.
S. 28.	Pr. 10, 30.	V. s. 5, 11, z. s. 18, 49.	

9. úloha. — 31. augusta 1946.

O pôste. — Uzdravenie u Bethesdy

Oddiel Písma: Luk. 5, 33—39. Ján 5, 1—16.

Zlatý text: „Vtedy mu riekol Ježiš: Vstaň, vezmi svoje ležiško a choď! A človek hneď ozdravel a vzal svoje ležiško a chodil. A bolo to v sobotu.“ Ján 5, 8, 9.

Desire of Ages 276—280.
201—206.

O pôste učeníkov.

1. Akú otázku dali učeníci Jána, Pánu Ježišovi? Ako znela jeho odpoveď? Mat. 9, 14; Luk. 5, 33—34.

Ježiš im odpovedal veľmi jemne. Nepokúšal sa opraviť ich bludný názor o zmienenom pôste, ale upravuje ich myšlienky o svojom poslaní. Použil toho istého znázornenia, ktoré sám Ján Krstiteľ uviedol vo svojom svedectve o Ježišovi. Ján povedal: „Kto má nevestu je ženíchom, priateľ ženíchov, ktorý stojí a počuje ho, raduje sa tiež pre radosť a hlas ženicha. Preto je moja radosť naplnená. Učeníci Jána nemohli pochybovať keď si pripomenuli slová svojho vlastného Učiteľa, ako krásne a výstižne ich sám Ježiš použil. „Či môže ženích kázať svojim synom dokiaľ s nimi je, aby sa postili? Desire 276/277.

2. Ako naznačil Kristus čas, keď bude nutné aby sa jeho učeníci postili? Luk. 5, 35.

Veľmi skvelý obraz to bol, ale nad ním visel veľký tieň, ktorý mohol prezrieť len Kristus sám svojim okom. On nezatajoval pred nimi povediac: „Prídu dni keď bude odňatý ženích od nich, v tých dňoch sa budú postiť“. Vo svojich posledných slovách na vrchnej sieni povedal: „Máličko a neuzrite ma a zase máličko a uzrite ma. Amen, Amen hovorím Vám, že budete plakať a kvíliť, ale svet sa bude radovať, vy sa budete rmútiť, ale váš zármutok obráti sa na radosť!“ Desire 277.

3. Ktorým podobenstvom sa usiloval Ježiš odvrátiť svojich poslucháčov od tradíc a pover farizeov a získať pre svoje i Jánove učenie? Luk. 5, 36—38.

Viera spojená s láskou, nemohla sa nikdy spojiť s učením a náboženstvom farizeov, ktoré sa zakladalo hlavne na ľud-

ských ustanoveniach a obradoch. Úsilie spojiť ich učenie s Kristovým, bolo už zpredu bezvýsledné. Živá pravda Božia roztrhala staré, strúchnivelé nádoby farizejských tradíc, ako kvasiace víno. Desire 279.

4. Čím sa delí učenie Ježiša od učenia Farizeov? Luk. 5, 39.

Učenie Kristovo i keď bolo predstavované, ako nové víno nebolo nijakou novou náukou, ale zjavením toho čo bolo zvestované a učené od počiatku. No pre farizea stratila oná krásna pravda svoju krásu a význam. Pre nich bolo Kristovo učenie v každom smere niečím novým a ostalo u nich nepoznané a neuznané.

U rybníka Bethesdy.

5. Pre ktorú príčinu šiel Ježiš na návštevu do Jeruzalema? Ján 5, 1.

6. Aký zvláštny rybník tam bol? Koho k sebe priťahoval? Za akým účelom sem prichádzali? Ján 5, 2, 3.

7. Čo sa všeobecne verilo o vode tohoto rybníka? Ján 5, 4.

Naistý čas sa vody tohoto rybníka pohybovaly a medzi ľuďom panovala viera, že je to pôsobenie nadprirodzenej moci. Verilo sa, že kto prvý po pohýbaní vody, do rybníka vstúpil, mohol byť uzdravený, keby bol trpel akoukoľvek chorobou. Desire 201.

8. Na koho bola obrátená pozornosť Pána Ježiša? Ako dlho bol už nemocný? Akú otázku mu postavil? Ján 5, 5, 6.

Ježiš sa nachádzal zas v Jeruzaleme. Kráčajúc zahľbený v myšlienkach a modlitbe až došiel k rybníku, kde videl úbohých nešťastníkov sústredených v nádeji na ich uzdravenie sa. Kristus si prial uplatniť aj na tomto mieste svoju uzdravujúcu moc. Veď On prišiel nato, aby každému trpiacemu pomohol. Zrazu zbadal jeden zvláštny, žalostný prípad. Videl človeka, ktorý bol už 38 rokov bezmocným mrzákom. Jeho nemoc bola väčšinou následkom jeho vlastného hriechu, pokladaná za súd Boží. Osamotený a bez priateľov, s pocitom odlúčený byť od Božej milosti, prežil tento nešťastník mnoho trápnych rokov. Desire 201—202.

9. Ako odpovedal tento úbohý Pánu Ježišovi? Ján 5, 7.

Podivuhodný zázrak.

10. Akými slovami prejavil Spasiteľ, svoj súcit s týmto človekom? Čo sa hneď stalo? Ján 5, 8, 9a.

On sa ho nepýtal, aby vyskúšal jeho vieru v neho, jednoducho povedal: „Vstaň, vezmi svoje ležiisko a choď!“ Mužova viera sa zachytila na týchto niekoľko slovách. Každý nerv a sval pocítil nový život. Do jeho údov vošla zdravá činnosť.

Bez slova poslúchol vo viere rozkaz Pána Ježiša a všetky jeho svaly boli poddané jeho vôli. Postavil sa na nohy a zistil, že je zase života schopným človekom. Desire 202.

11. V ktorý deň sa to prihodilo? Ján 5, 9b. 10.

Chromý teraz uzdravený zohnul sa a vzal svoje ležiško, ktoré bolo len z bielej vlnenej prikrývky. Keď sa rozkošne narovnal, obzeral sa dookola po svojom osloboditeľovi, ale Ježiš zmizol zo zástupu. Uzdravený sa obával, že Ho už nepozná, keď Ho ešte stretne. Natešený ponáhlal sa pevným krokom cestou domov, veľbiac Boha za znovunadobudnutej sily. Na ceste stretol niektorých z farizeov a rozprával im o svojom uzdravení. Veľmi sa prekvapil, že títo veľmi chladne počúvali celý tento príbeh. Desire 203.

12. Ktorý ďalší rozhovor mal uzdravený muž so Židmi? Prečo nemohol opísať Toho, ktorý ho uzdravil? Ján 5, 11—13.

Zvelebiteľ zákona.

13. Kde našiel Ježiš svojho uzdraveného? Aký priamy príkaz mu dal? Ján 5, 14.

Spasiteľ stretol uzdraveného muža v chráme, keď prišiel, aby priniesol obeť za hriech i obeť vďačnosti za veľkú milosť, ktorej sa mu dostalo. Našiel ho medzi modlitebníkmi a dal sa mu poznať. Desire 204.

14. Ako pracoval uzdravený nevedomky proti Pánu Ježišovi? Čo si predsavzali Židia urobiť? Aké ďalekosiahle plány mali v ich fanatickej nenávisti a pre akú príčinu? Ján 5, 15. 16.

15. Čo bolo príčinou príchodu Pána Ježiša na túto zem? Iz. 42, 21.

Prišiel, aby oslobodil sobotu od faživých požiadavkov človeka, chcel aby bola pre neho požehnaním a nie bremenom. Z tohoto dôvodu učinil tiež aj tento zázrak v sobotu. On ho mohol uzdraviť aj v niektorý druhý deň mohol ho uzdraviť aj tak, že by mu nedal príkaz odniesť svoje ležiško, ale tým by Kristus nebol dosiahol to, čo chcel. Každý čin Jeho života na zemi predchádzal vždy múdry dôvod. Čokoľvek robil, či už činom alebo poučením robil dokonale. Medzi postihnutými u rybníka Bethesdy vyhľadal ten najťažší prípad, aby na ňom prejavil svoju uzdravujúcu moc a onému mužovi prikázal aby smelo niesol svoju posteľ a tak sa rozniesla zpráva o jeho veľkom diele. Tento skutok vzbudil u mnohých otázku, či to bolo v súlade so zákonom Božím, keďže tento div sa práve v sobotu stal, mal tuná Kristus veľmi dobrú príležitosť, aby vyvrátil všetky obmedzenia, ktorých sa Židia na dni Pána dopustili a aby ukázal Istivosť všetkých ich tradíc. Desire 206.

Věrnost Bohu nás rozdělí se světem.

N. 1.	Jak. 4, 4.	Č. 5.	Jak. 1, 27.
P. 2.	1. Jan 2, 15.	P. 6.	2. Kor. 6, 17.
Ů. 3.	Ef. 5, 11.	S. 7.	Gal. 6, 14.
S. 4.	2. Kor. 6, 14.	V. s. 5. 22, z. s. 18. 34	

10. úkol — 7. září 1946.

Učení a uzdravování

Oddíl Písma: Mat. 12, 1—12; 17—22; Marek 2, 23—28; 3, 1—12; Luk. 6, 1—11.

Zlatý text: „I pravil jim: Sobota pro člověka učiněna jest, a ne člověk pro sobotu. Protož Syn člověka jest Pánem také i soboty.“ Marek 2, 27. 28.

Desire 281—289, Test. VI./249—253.

Sobota.

1. Kudy Ježíš kráčel jedné soboty se svými učedníky? Co dělali učedníci? Mar. 2, 23; Luk. 6. 1.

2. Jakou stížnost přednesli jistí farizeové Ježíši? Jaká sobota byla dle božského zákona všechněm přípustná? Mar. 2, 24; 5. M. 23, 24. 25.

„Nejenom, že trhání bylo považováno za žeň, ale i rozemnutí v rukou bylo počítáno za mlácení obilí. Dle náhledu zákoníků — dvojí přečin.“ Desire 284.

3. Který příklad Ježíš citoval na obranu svých učedníků? Jakou výtku neznalosti Písma obsahovala Jeho odpověď židovským učitelům? Mar. 2, 25. 26; Mat. 12, 5—7.

„Když nebylo námítky proti tomu, že David ukojil svůj hlad požitím chleba, který byl oddělen k svaté službě, pak bylo zcela správné, že učedníci získali svou potravu trháním klasů, třeba to bylo v hodinách sobotních. Vždyť i kněží vykonávali v chrámě o sobotě mnohem větší práci, nežli v jiné dny. Ta samá práce by byla ve světských zaměstnáních hříchem; ale dílo kněží bylo službou Bohu. Vykonávali obřady, které poukazovaly na výkupnou moc Kristovu, a jejich práce byla v souhlasě s významem soboty. Ale nyní přišel Kristus sám. Učedníci byli vykonáváním díla Kristova zapojeni do Boží služby a všeho co bylo nezbytné pro vykonávání Jeho díla; při nich byla i tato činnost zcela na místě.“ Desire 285.

4. Co pravil Ježíš o původu a účelu soboty? Mar. 2, 27, 28.

„Kristus chtěl svým učedníkům a nepřátelům vštípit, že služba Bohu jest tím nejpřednějším ze všeho. Předmětem Božího díla na tomto světě je vykoupení člověka; tudíž, co je ne-

zbytné aby bylo o sobotě vykonáno k dovršení tohoto díla, je v souhlase se sobotním zákonem. Ježíš pak svůj důvod koru-
noval tím, že se prohlásil Sám za „Pána soboty“, za Toho, který
je nad všemi lidskými otázkami a zákony. Tento Nekonečný
Soudce zprostil učedníky viny, odvolav se k samotným ustanov-
vením, z jejichž přestupování byli obviněni. Desire 285.

5. Čím má být sobota každému opravdovému dítěti Božímu?
Ez. 20, 12.

„V zachovávaní soboty jsou zahrnuta velká požehnání, a Bůh
si přeje, aby nám sobota byla dnem radosti... Třebas hřích
vešel na svět, aby mařil Jeho dokonalé dílo, dává nám Bůh
doposud sobotu, jako svědka, že Všemohoucí, nekonečný
v lásce a milosti, stvořil všechny věci. Náš nebeský Otec si
přeje, aby ostřiháním soboty byla mezi lidmi zachována známost
o Ném samotném. Žádá si, aby sobota usměrňovala naše mysle
k Němu, jako k pravému a živému Bohu, abychom, znajíce Jej,
mohli dosáhnouti života a smíření.“ Test. VI./349.

Obživení uschlé ruky.

**6. Který nešťastný člověk zaujal Ježíšovo pozornost, když
vstoupil o jiné sobotě do chrámu? Kdo Jej sťežil a z jakého
důvodu? Luk. 6, 6. 7.**

7. Co Ježíš věděl? Co pravil nemocnému člověku? Luk. 6, 8.

**8. Kterou otázku mu položili ti, kteří Ježíše sledovali? Jakou
přesvědčivou dal odpověď? Mat. 12, 10; Luk. 6, 9.**

**9. Kterým i mezi Židy obvyklým počínáním, Ježíš znázornil
ducha, který pudil Jeho žalobce? Mat. 12, 11. 12.**

Farizeé se snaží zahubit Ježíše.

**10. Jak působil postoj farizeů na Ježíše? Co řekl postiženému
člověku a jaký to mělo výsledek? Mar. 3, 5.**

**11. Jaký účinek měl tento zázračný projev na farizee? Co
obmyšleli? Luk. 6, 11; Mar. 3, 6.**

„Uzdravením uschlé ruky Ježíš zavrhl obyčeje Židů, ale
nijak se nedotkl čtvrtého Božího přikázání, jak je dal Bůh.
Smetením nesmyslných židovských omezení, zvýšil Ježíš sobotu,
zatím co ti, kteří na Něho žalovali, sami znesvěcovali svatý
den Boží.“ Desire 287.

**12. Jak Ježíš překazil úmysl svých nepřátel k Jeho zničení?
Odkud přišel velký zástup, který Jej obklopil? Mar. 3, 7—9.**

**13. Jaké dílo reformy, které konal i Ježíš, platí dodnes?
Iz. 58, 12. 13.**

„Sobota se stane všem, kteří ji přijímají jako znamení Kris-
tovy stvořitelské a výkupné moci — opravdovou rozkoší.
Spatřující v jejím zřízení zásah Kristův, radují se vlastně

v Něm. Sobota jim ukazuje na díla stvoření, jako na důkaz Jeho mohutné moci ve vykoupení. Zatím co vyvolává vzpomínky na ztracený mír Edenu, promlouvá o pokoji a míru, který nakonec zavládne zásluhou i mocí Spasitelovou!" Desire 289.

14. Jaké zaslíbení je dáno těm, kteří se celým srdcem a celou duší oddají Jeho dílu? Iz. 58, 14.

„Nám, jako Izraeli je dána sobota „smlouvou věčnou“. Těm, kteří si váží Jeho svatého dne — je sobota znamením, že je Bůh uznává za svůj vyvolený lid. Je jim zástavou, že Bůh chce splnit svou smlouvu s nimi. Každá duše, která přijímá i toto znamení Boží vlády, vchází do božské, věčné smlouvy. Upíná se k zlatému řetězu poslušnosti, jehož každý článek je zaslíbením...“

„Sobota je zlatou sponou, která spojuje Boha a Jeho lid... Bůh nás povolal, abychom pozvedli štít Jeho pošlapané soboty. Jak důležité pak, aby náš příklad ve svěcení soboty byl správný!" Test. VI/350—353.

Nemocný uzdraven. — Vymícení ďáblů.

15. Co vykonal Ježíš pro množství? Co přiznávali nečistí duchové? Co jim zapověděl? Mar. 3, 10—12.

16. Které proctví se naplnilo v této Ježíšově zkušenosti? Mat. 12, 17—21; Iz. 42, 1—4.

Čtení Bible: Ez. 36 — Dan 9.

Důvody, které nás dělí od světa.

N. 8.	Jan 15, 18.	Č. 12.	Mat. 24, 38. 39.
P. 9.	Mat. 13, 22.	P. 13.	Mat. 16. 26.
Ú. 10.	Kaz. 2, 1.	S. 14.	Př. 13, 20.
S. 11.	Luk. 6, 25.	V. s. 5.32, z. s. 18.19	

11. úkol — 14. září 1946.

Vyvolení a ustanovení apoštolů

Oddíl písmá: Mat. 10, 1—4; Mar. 3, 13—19; Luk. 6, 12—19.
Zlatý text: „I vstoupil na horu, a povolal k sobě těch, kterýchž se jemu vidělo; i přišli k němu. I ustanovil jich dvanácte, aby s ním byli, a aby je poslal kázat. A aby měli moc uzdravovati nemoci a vymítati ďábelství.“

Desire 290—297, Myšlenky 11—17.

Ustanovení svědků.

1. Kam odešel Ježíš, aby učinil přípravu k ustanovení učedníků? Mar. 3, 13.

2. Jak strávil noc, která tomu předcházela? Luk. 6, 12.

„Spasitel znal povahu mužů, které povolal; všechny jejich slabosti i chyby byly Mu zjevné; věděl o nebezpečích, kterými budou muset projít, o zodpovědnosti, která na nich spočine; a Jeho srdce mělo pochopení pro tyto vyvolené.“ Desire 291.

3. Které důležité dílo vykonal Ježíš v zájmu své církve, ve dni, který následoval této noci, kdy byl ve spojení se svým Otcem? Luk. 6, 13.

„Jejich úřad byl na druhém místě za úřadem samotného Krista. Měli s Bohem spolupracovati na záchraně světa.“ Desire 291.

„Se slovy modlitby a pověření vzkládal své ruce na jejich hlavy, aby jim blahorečil, k jejich oddělení pro dílo evangelia.“ Myšlenky 14.

4. K jakému úkolu zvolil a ustanovil Ježíš ty, které povolal? Mar. 3, 14.

5. Jakou mocí přispěl těm, které povolal? Mat. 10, 1; Mar. 3, 15.

6. Jmenujte ty, kteří byli odděleni. Mar. 3, 16—19.

Církev.

7. Jakou souvislost měla volba a určení apoštolů na zřízení církve? Ef. 2, 20.

„Nyní měl být učiněn první krok k uspořádání církve, která měla být po Kristově odchodu Jeho zastupitelkou na zemi ... Desire 291.

8. Kterého zpodobnění použil Jan, aby znázornil církev? Co spatřil na její hlavě? Zj. 12, 1.

9. Kde budou pro všechnu budoucnost zapsána jména dvacíti apoštolů? Zj. 21, 10. 11. 14.

10. Kde jsou zanešena jména členů církve Kristovy? Jak se nazývá kniha, obsahující tato jména? Žid. 12, 23; Fil. 4, 3 b.

11. Co bude učiněno se jmény těch, kteří jednou již byli zapsáni v tomto velkém seznamu nebes, ale nestali se vítězi? 2. M. 32, 32, 33; Žalm 69, 28; Zj. 3, 5.

12. Když nadchází hodina, kdy se má Ježíš navrátiti v moci a slávě, kterého rozkazu má církev uposlechnouti? Marek 16, 15.

„Ten, který povolal galilejské rybáře, povolává dosud lidi ke své službě. A On je nyní právě tak ochoten projevit svou moc skrze nás, jako to učinil při prvních učednících. ... Máme být spolupracovníky andělů, abychom spolu s nimi představili světu — Krista. S téměř netrpělivou horlivostí čekají andělé na spolupráci; neboť člověk musí být také řečištěm vod

živých pro své bližní. A když se Kristu odevzdáme oddaností z celého srdce, andělé se radují, že mohou našeho hlasu použít ke zjevení Boží lásky.“ Desire 297. (Knc 11ú)

Čítanie Biblie: Dan. 10. — Ámos 9.

Boh si svojich verných zo sveta oddelí.

N. 15.	Mat. 25, 31, 32.	Š. 19.	2. Petr. 3, 10.
P. 16.	Mat. 25, 34.	P. 20.	Mal. 4, 1.
U. 17.	Zalm 37, 18.	S. 21.	Mar. 8, 36, 37.
S. 18.	Job. 20, 4, 5.	V. s. 5. 43	z. s. 18. 04.

12. úloha. — 21. septembra 1946.

Kázeň na hore I.

Oddiel Písma: Mat. 4, 25; 5, 1—16.

Zlatý text: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali Vášho Otca, ktorý je v nebesiach“. Mat. 5, 16.

Myšlienky 18—59. Desire of Ages 298—306.

Blahoslovenstvá.

1. Kto skoro z rána po ustanovení apoštolov očakával u jazera Genezaretského príchod veľkého Učiteľa? Mat. 4, 25; Luk. 6, 17—19.

Kázeň na hore bola určená predovšetkým učeníkom, ale dostala sa zreteľne k sluchu zástupu. Po ustanovení apoštolov sostúpil Kristus s nimi k pobrežiu. Už od rána začal sa tu ľud shromažďovať. Mimo obvyklých skupín z Galelejských miest boli tu i ľudia z Judei. Ba aj zo samotného Jeruzalema, zo Zajordána a z fénických miest pri Stredozemnom mori, prichádzali, aby ich uzdravil od ich neduhov a aby počuli jeho slová. Desire 298.

2. Kde viedol Ježiš toto veľké shromaždenie? Mat. 5, 1.

Úzky breh neposkytoval ani stojacim dostatočné miesto, aby počuli jeho hlas všetci, ktorí po Ňom túžili. Vyviedol ich preto nazad na úpatie hory. Keď našli príhodnú rovinku rozsadilo sa celé shromaždenie okolo Ježiša a učeníkov.

„Učeníci sedeli vždy celkom tesne pri Ježišovi. L'ud sa k nemu neustále tlačil, ale učeníci nikdy nedopustili, aby boli vytlačení z jeho blízkosti. Bedlive dbali, aby im ani slovičko neuniklo z jeho naučení. Boli pozornými poslucháčmi a snažili sa porozumieť pravdám, ktoré mali neskoršie oznámiť celému svetu. Desire 298, 299.

3. Aký nedočkavý pocit naplnil srdce učeníkov i zástup?

Učenci obklopili Pána Ježiša s predtuchou, že bude zase niečo neočakávané a neobvyklé. Oni sa domnievali, že zriadi za chvíľu kráľovstvo a že teraz vydá závažné prehlásenie. I celý zástup bol zachvátený pocitom podobného očakávania. Dychtivé tváre ľudu to prezradzovaly. Sediac okolo na trávnaťom svahu čakali na slová Božského Učiteľa a ich srdcia boli naplnené myšlienkami o budúcej sláve. Vo všetkých srdciach prebývala hrdá nádej, že Izrael bude v krátkej dobe ctený medzi národami, ako vyvolený a Jeruzalem zvelebený ako sídelné mesto kráľovstva sveta.

Kristus ich chcel poučiť o niečom drahšom ako sami mohli znať. Nepotierajúc ich vžitú predstavu o kráľovstve Božom, naznačoval im oné zvláštne podmienky o vstupe do neho. Samých ich však ponechal, aby si urobili úsudok o jeho podstate. Pravdy, ktoré tu predniesol nie sú pre nás menej dôležitejšími, ako pre oné zástupy, ktoré ho nasledovali. Aj my potrebujeme celkom tak poznať základné smernice jeho kráľovstva. Desire 299.

4. Ktorými prvými slovami začal Ježiš svoju kázeň? Mat. 5, 2, 3.

Prvé slová Pána Ježiša k ľudu boli slová blahoslavenstva. Riekol: „Šťastní sú tí, ktorí priznávajú svoju duchovnú chudobu a cítia nútnosť svojho vykúpenia. Evanjelium je určené tým, ktorí sa cítia chudobnými. Ono neni zjavené nikomu, ktorý je duchovne pyšný a kto hovorí, že zbohatol a nikoho nepotrebuje —, ale tým, ktorí sú pokorného srdca. Evanjelium je mocným žriedlom zdravia pre ľudí pokorných srdc.

5. Ktoré povzbudzujúce slová platia tým, ktorí sú zarmútení? Mat. 5, 4.

Žiaľ, ktorý je tu uvedený je predovšetkým opravdový, vážny zármutok nad hriechom. Myš. 22. Svetský človek môže nazvať tento zármutok nad sebou slabosťou, ale pritom je to jediná sila, ktorá viaže kajúcnika s Nekonečným.

6. Ktoré je tretie blahoslavenstvo? Aké zaslúbenie je dané takýmto? Mat. 5, 5. Žalm 37, 11.

Blahoslavení tichí. Ťažkosti s ktorými sa často stretávame môžu byť často zmiernené onou tichosťou, ktorá je skrytá v Kristu. Keď vlastnime pokoru svojho Majstra, budeme sa vedieť povzniesť nad všetky prekážky, pohrdania a obtiaže, ktorým sme denne vystavení a ony prestanú vrhať tieň na nášho ducha. Najvyššia známka vznešenosti kresťana je jeho sebeovládanie. Kto sa v potupe a ukrutnosti nezachová a nezotrvá v kľudnom a dôvernom duchu, olupuje Boha o jeho právo, aby v jeho povahe zjavil svoju vlastnú dokonalosť. Pokorné srdce je hlavou silou, ktorá nasledovníkom Kristo-

vým prináša víťazstvo a je známkou ich spojenia sa s nebesiami. Desire 301.

7. Aké zaslúbenie obsahuje štvrté blahorečenie? Mat. 5, 6.

Duch svätý nikdy neopúšťa bezmocnú dušu, ktorá hľadá na Krista. Berie z Kristových vecí a podáva takejto duši. I keď je oko uprené na Krista, práca svätého Ducha neustane, do- kiaľ neni premenený na jeho obraz. Naplní srdce čistou láskou, ktorá dá duši schopnosť pre vyššie úsilie a k vzrastu poznania nebeských vecí, aby mohla slobodne dospieť k plnej dokona- losti. Desire 302.

8. Čo je zaslúbené milosrdným? A čo tým, ktorí sú čistého srdca? Mat. 5, 7, 8.

Milosrdnými sú tí, ktorí majú súcit s ubohými, trpiacimi a utlačovanými. Myšl.

Každá nečistá myšlienka škodí duši, zoslabuje morálne city a marí vliv Ducha Božieho. Nad to zatemňuje duchovný zrak, takže človek nemôže plne vidieť Boha. Boh môže kajúcemu hriešnikovi odpustiť a aj odpustí, ale duša preto nesie ďalej stopy minulých zlých vlivov. Kto chce získať jasnú schopnosť a úsudok o duchovných pravdách musí sa chrániť všetkých nečistých slov a myšlienok. Desire 302.

9. Ako sa nazývajú tí, ktorí pôsobia pokoj? Mat. 5, 9.

Kristovi nasledovníci sú vyslaní do sveta s posolstvom mieru. Kto tichým, dobrým vlivom svätého života zjaví lásku Kristovu a slovom i skutkom vedie aj druhých k tomu, aby sa vzdali hriechu a podrobili svoje srdcia Bohu pôsobí najúčín- nejšie v prospech pravého mieru a Kristus sám mu prisudzuje blahoslavenstvo a dedičstvo tichých.

10. Čo je zaslúbené prenasledovaným pre spravdливость? Čo znášajú niektorí pre Krista? Mat. 5, 10, 11.

11. Akú krásnu príležitosť majú tí, ktorí trpia pre vec Kri- stovu? Kto tiež podobne trpel? Mat. 5, 12.

Prenasledovanie namiesto, aby zarmútilo učeníkov má pô- sobiť radosť, lebo ono je dôkazom, že učeníci kráčajú v šlapa- jách svojho Pána. Ten, kto svojho Vykupiteľa miluje, bude sa radowať z každej príležitosti keď bude môcť znášať hanu a po- tupu. Láska k Pánu robí utrpenia sladkými.

Byť svetlom a soľou.

12. Čím sa majú stať účastníci týchto blahoslavenstiev? Mat. 5, 13.

„Soľ je cenná pre svoje vlastnosti pre zachovanie potravín. Boh nazýva svoje dietky soľou. Chce ich poučiť, že jeho mi- lostivým úmyslom s nimi je, aby ich pomocou boli aj iní vy- slobodení. Myšl. 48.

13. Ako sú ináč opísaní tí, ktorí sa dajú posvätiť? Čo musíme urobiť so svetlom, aby jasne svietilo? Mat. 5, 14. 15.

14. Ako si má kresťan počínať v živote a v pôsobení? Mat. 5, 16.

Čtení Bible: Abdiáš 1 — Ageus 2.

Jak svou věrnost prohlubovat:

N. 22. Koll. 3, 2

Č. 26. Př. 2, 20

P. 23. Řím. 12, 2

P. 27. Tit. 2, 7. 8.

Ú. 24. Tit. 2, 12

S. 28. Mat. 5, 16

S. 25. Ž. 119, 63

V. s. 5.53, z. s. 17.48

13. úkol — 28. září 1946.

Kázání na hoře II.

Oddíl Písma: Mat. 5, 17—48.

Zlatý text: „Buďtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“ Myšlenky, 60—93; Desire 307—311.

Duchovní podstata zákona a jeho nezměněný význam.

1. Co označil Ježíš, jako příčinu svého příchodu na zemi? Mat. 5, 17.

„Stvořitel lidstva, zákonodárce, vysvětluje, že úmyslem jeho není přikázání odstraniti. Celá příroda, od toho nejmenšího prášku v paprsku slunečním až po světy tam nahoře jest podrobena jeho zákonu a na poslušnosti tohoto zákona závisí pořádek a shoda všeho přirozeného světa. I tam platí vznešené zásady spravedlnosti, ovládající život všech rozumem nadaných bytostí, a na shodě s těmito zásadami závisí blaho vesmíru. Zákon Boží byl již před ustanovením světa. Andělé jsou podřízeni jeho zásadám, a aby i země byla v souhlasu s nebem, také člověk musí býti poslušen Božích nařízení. Kristus seznámil lidi se zákonem již v ráji. Kristovým posláním na zemi nebylo zrušení zákona Božího, svou milostí člověka navrátil k poslušnosti jeho předpisů.“ Myšlenky, 62. 63.

2. Co On připojil k zdůraznění nezměnitelnosti zákona? Mat. 5, 18.

„Bývalo by snazší, aby bylo smeteno nebe se zemí, než aby bylo zrušeno nejnepatrnější písmenko, tečka, nebo jakékoliv znaménko tohoto zákoníku, který obsahuje původní pravidla všeho mravního života.“ Život Kr., Ferrar, 260.

3. Jaký následek bude mít každé pochopení v zachovávání a vyučování těmto přikázáním? Jakou spravedlnost požaduje zákon Boží? Mat. 5, 19, 20.

„To znamená, pro toho nebude v království místa, neboť kdo zúmyslně přestupuje jedno přikázání, v duchu a pravdě přestupuje všechna.“ Myšlenky, 65.

„Ve své řeči ukázal Pán Ježíš svým posluchačům, co znamená přikázání Boží zachovávat; jest to zjevení Kristovy povahy v člověku.“ Myšlenky, 69.

Zákon vyvýšen Ježíšem.

4. Co pravil prorok Izaiáš o Kristovu stanovisku k zákonu? Iz. 42, 21.

„Měl zjeviti duchovní povahu zákona, vyličiti jeho dalekosáhlé zásady a objasniti jeho věčnou závaznost.“ Myšlenky, 63.

5. Jak Ježíš zvelebil 6. přikázání? Mat. 5, 21, 22.

6. Jaké napomenutí dal pro vyrovnávání osobních neshod? Mat. 5, 23, 24.

„Předstíráme-li, že sloužíme Bohu a svému bratru křivdíme anebo škodíme, líčíme mu nesprávně povahu Boží. Náš bratr mohl se na nás dopustiti většího bezpráví nežli my na něm, to však nezmenšuje naši zodpovědnost. Vina musí býti vyznána. Musíme ji uznati za hřích a bratra poprositi za odpuštění, abychom mohli zase býti v souladu s Bohem.“ Myšlenky 74.

7. Které rady musíme dbát, abychom zachovali pokoj? Mat. 5, 25, 26.

8. Jak byla zjevena duchovní stránka sedmého přikázání? Mat. 5, 27, 28.

„Kde se žíví a pěstuje myšlenka na zlo, nechť je sebe tajnější, jest to známkou, že hřích v srdci ještě panuje. Ten, kdo má zálibu ve výjevech nečistoty, kdo je shovívavý k hříšným myšlenkám a chtivým pohledům, může nakonec ve zjevném hříchu s jeho hanby a srdcelomného hoře spatřovati pravou povahu zla, jež skrýval v pokojíku svého srdce. Pokušení, následkem něhož upadá do neblahého hříchu, nezpůsobuje zlo, které se projevilo, nýbrž jenom odhaluje to, co dávno bylo neviditelně skryto v srdci.“ „Nebo, jak smýšlí v srdci svém, takový je!“ „Ostříhej srdce svého, nebo z něho pochází život“ a „... Hospodin hledí k srdci!“ Přísl. 4, 23; 23, 7.; 1. S. 16, 7. Myšlenky 76.

9. Jak Ježíš znázornil usilovnou lásku ke spravedlnosti a nenávisť ke hříchu, který by se mohl vyskytnout v našem srdci? Mat. 5, 29, 30.

„Každý by si dal třeba pravou ruku utnouti, aby zamezil rozšíření smrtelné nemoci po celém těle. Mnohem více by měl býti ochoten zřící se toho, co ohrožuje život jeho duše.“
Myšlenky 76.

10. Jak vysvětlil zákon o manželském rozvodu? Mat. 5, 31. 32.

„Židům bylo dovoleno, aby muž pro nějakou malou příčinu propustil svoji ženu a ona byla volná, takže se mohla znovu provdati. Avšak tento obyčej vedl k té největší bídě a k hříchu.“ Myšlenky 79.

11. Jak se vyjádřil Ježíš o zapřísahání se? Proč nemáme přísahati skrze nebe, ani skrze zemi, ani „na svou duši“? Mat. 5, 33—36.

„Náš Spasitel však nezapověděl, ... aby se při soudu užívalo obvyklé přísahy (bez kříže a svíci), v níž se Bůh slavně volá za svědka, že mluvené jest pravda, pouhá pravda. Sám se nezdráhal pod přísahou vypovídati před vysokou radou.“
Myšlenky 82.

12. Co pravil Ježíš o čistotě naší řeči? Mat. 5, 37.

„Bůh stanoví ještě zásady, které přísahu činí zbytečnou. Učí, že přesná pravda má být vždycky měřítkem našich slov. „Ale buď řeč vaše: Jistě, jistě; nikoli, nikoli. Což pak nad to více jest, to od zlého jest.“ Myšlenky 82.

Láska.

13. Které pravidlo dal Ježíš, jako vůdčí zásadu křesťanova života, v jeho vztahu k ostatním? Mat. 5, 38—42.

„Pán Ježíš rozkázal svým učedníkům, aby se nevzpírali rozkazům vrchnosti, nýbrž aby učinili více nežli by se od nich žádalo a pokud možno vyplnili všechny povinnosti třeba i přes zákon země.“ ...

„Neučí nás, abychom dali bez rozdílu všem, kteří prosí o podporu, nýbrž praví: Ochotně půjčíš jemu,“ „jak by mnoho potřeboval toho, v čem by nouzi měl.“ Že to nemá býti půjčka, nýbrž dar, poznáváme z jeho slov: „Půjčujte, nic se odtud nenadějíte.“ Myšlenky 89.

14. Jak se má křesťan chovati ke svým nepřátelům? Komu také náš nebeský Otec dopřává i svitu slunka? Ke komu je také laskav? — Mat. 5, 43—47; Luk. 6, 35.

„Jediný Duch Boží dává lásku za nenávisť. Být přívětivým k nevďečným a zlým, dobře činiti těm, od nichž se nedá ničeho očekávatí, jsou známky královské rodiny nebeské, jisté důkazy, jimiž dítky Nejvyššího zjevují své vznešené postavení.“
Myšlenky 91.

15. Jaký vznešený vzor nám Kristus představil? Mat. 5, 48.

„Ideál, který má Bůh pro své děti je vyšší, než možno dosáhnout nejmělejší lidské myšlence. Tato výzva je zároveň zaslíbením. Plán vykoupení obměšlí naše úplné vyproštění z moci satana. Zkroušenou duši Kristus vždycky odděluje od hříchu ... Ideálem křesťana je, aby se směl podobati Kristu. Jak Syn člověka byl dokonalý ve svém životě, tak i Jeho následovníci mají ve svém životě spěti k dokonalosti.“ Desire 311.

6. července 1946: 2. Kor. 3, 2. 3.

Vypráví se o mladém kazateli, který se nemohl dočkat slávy svého prvního veřejného kázání. Jeho představený znal jeho pocity a naznačil mu blízkost jeho vystoupení.

Příležitostně spolu šli městečkem. Starý pán byl pozdravován uctivě lidmi, s některými promluvil a nešetřil slovem rady a útěchy. Potkali i chudáka, kterému dali almužnu a řekli mu několik soucitných slov. Děti je radostně vítaly a oni rozmlouvali s jejich rodiči. A navraceli se zase zpět.

Ještě cestou se mladý kazatel znovu zvědavě ptá na datum svého veřejného kázání. „Co bys chtěl víc? Dnes jsme šli mezi lidem, jako chodil Spasitel, a to bylo nejlepší kázání!“ byla výtka zkušeného muže. — Jako minulá léta, i nyní využijme příležitosti, abychom snažně konali dobré!

13. července 1946: Bůh mluvil — Jan odpověděl — co učiníš Ty?

Prvních jedenáct veršů Zjevení nám ukazuje úlohu, která byla svěřena Janovi, Jan, poslušen rozkazu, napsal tehdá knihu, která nám je dnes jednou z nejcennějších v Bibli.

Ale tím nebyla jeho úloha skončena. Musil se ještě postarat, aby se kniha dostala všem sedmi církvím Malé Asie. Připomíná nám to úlohu vnitřní misie. Poznání zjeveného poselství se rozšířilo po celé oblasti — osobní prací členů církve. Naplnění radostí vybízeli i druhé, aby svá srdce dali Pánu. Věčnost nám ukáže ovoce jejich práce.

Dnes nám pokrok tisku usnadňuje naše poslání. Němými svědky rozšířenými mezi bližními — mluví přítomné poselství a — vaše věrnost!

20. července 1946: Jak to vyhlíží v nebi?

Při svatební hostině byl kazatel jedním z hostů vyzván, aby vyprávěl, jak to vypadá v nebi. Nedal se tím přivést z rovnováhy, jen poprosil, aby ho onen pán zastoupil dříve v jedné návštěvě. Svolil. Jak byl však překvapen, když našel příbytek vdovy, která žila v naprosté bídě. Samé dluhy, výdaje za léky, nemoc a nad to vše starost o tři děti! Návštěvník byl tak dotčen jejím smutným údělem, že okamžitě zaplatil některé dluhy, nakoupil potraviny a léky. S uspokojením se vracel zpět. Ano, nyní pochopil, že podobná čistá radost musí vládnout i v nebesích!

Nebesa jsou především příkladem nesobecké lásky. Jen ten kdo si již zde zamiloval čisté ovzduší lásky, bude šťasten také v nebesích.

27. července 1946: Misijní dopisování.

„Nebo listové jsou těžcí a mocní.“ Často si málo uvědomujeme, že velká část Pavlovy misijní činnosti byla literární, Jeho dopisy psané církvím i jednotlivcům působily často mocněji než osobní návštěvy.

Osobní taktní přípis má velký vliv. Mnohé velké vítězství bylo podepřeno dopisem, jehož napsání i zaslání řídil Duch Boží! Takový dopis neodchází sám, kolika modlitbami ho lze doprovodit!? Víš o někom, kdo je sklíčen? — pošli mu povzbuzující dopis! Nebo je Ti znám někdo, kdo ochabuje na cestě Boží? Pomoz jinému ve vážném rozhodování!

Ve spojení s vhodnou literaturou dá se docílit mnoho pro věčnost. Tu mluví duše k duši — slovem trvalejším, než mluvené.

3. srpna 1946: Církev.

„A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje.“ Ef. 6, 15.

Církev zastupuje nejvyšší ideály lidstva. Musí zůstat věrna svému poslání; vždy bude útočištěm duší, které bojují o spásu svou i svých bližních.

Je zároveň školou Kristovou. Zde má být vyvinuto úsilí o vzdělání v nejužitečnějším umění — získávání duší pro Krista. To neznamená jen vypravování a poučení, za tím musí také stát i svědomitá služba!

Otec přivítal ztraceného syna se všemi poctami a pozorností. Neopomeňme i my tak učiniti. Ale pomozme těm, kteří mezi nás přicházejí, aby si vybudovali svůj osobní poměr ke Kristu a mohli, Jím přímo posilováni, přispěti k plnosti života církve a její úlohy ve světě. Svým přijetím Bůh každého zavazuje, aby se stal, svým vlastním způsobem — prostředníkem Jeho vlivu na ostatní své bližní.

10. srpna 1946: Nečekané krise života.

Během války byla činnost nepřítele zřejmější. Dnes nás může mnohem snadněji nějakým způsobem přimět k nečinnosti. To však je známkou podléhání! Přehlédneme od základu svůj nynější život, jeho pohnutky, zaměstnání i zaměření, zda něco při nás neseslabuje náš vztah k Bohu a Kristovým zájmům na této zemi!

Je-li naše smlouva s Bohem opravdu živým závazkem — bude náš život i naše činnost svědčiti — komu náležíme. Co krásných příležitostí a životů je obětováno nepříteli. Dejme se proto tím zřetelněji na stranu Boží! Poddejme se mu cele a On si nás použije zvláštním způsobem, který bude odpovídati naší přirozenosti.

Bratři a sestry, přítomné Boží poselství znamená — býti zástupcem Pravdy Boží v poslední době milosti. Buďte jimi i Vy!

17. srpna 1946: Ve šlépějích největšího Dobrodince.

Jak by On potom nečekal od svých dobré činy, laskavá slova, ohleduplné chování k chudým, potřebným a zarmouceným! Kde jsou srdce, která cítí s všelijak obtíženými a přijímají je v ochranu; kde jsou i ruce, které pomohou — tam je i kus nebeské radosti.

Pán praví o takových, že jsou „Jeho vlastnictvím,“ neboť takové činy počítá, jako by byly učiněny samotnému Ježíši. Jsou zároveň také prohloubením spojení s Ním.

Všestranná dobročinná práce v mezích našich možností náleží nerozlučně k přítomné pravdě. Ujímejme se hladových, odstrčených; pomáhejme v bídě hmotné i duchovní a vyprosme si pro to moudrost i sílu s hůry, abychom dovedli odpomoci. Je to tou nejlepší příležitostí, abychom tím vyznali, že nás k tomu vede oběť Ježíšova!

24. srpna 1946: Jedenáctá hodina volá ku práci.

Tu výzvu Páně v Písmě: „Poďte za mnou, a učiním vás rybáře lidí!“, mají zvláštně přeloženu arizonští Indiáni: „Poďte za mnou, a já z vás učiním lovce lasem!“

Je to krásná myšlenka — i Kristus si nás přitáhl lasem své lásky. Naučme se dobře zacházet — dobrým slovem, pomocnou rukou, příležitostí návštěvy nemocného, rozhovorem o pravdě, nabídnutým spisem nebo knihou. Není na to třeba vysvědčení, poddajné duši Pán poskytne potřebné umění a takt.

Člověk, který byl sužován ďábelstvím, byl za několik hodin po svém uzdravení vyzván Místrem, aby sousedům a přátelům vyprávěl, co dobrého mu prokázal Pán. A tento prostý člověk to úspěšně vykonal.

Netřeba opěťovat, že nadchází poslední hodina dějin světa. Dnes Ježíš ještě hledá lidi, kteří se chtějí vyučit Jeho umění. Odpovězme mu pohotově a kladně, abychom měli společnou radost z jeho užitku.

31. srpna 1946: „Kdo pracuje pro blaho druhých má zajištěno společenství a příspěvní nebeských andělů!“

E. G. W.

To je cenné zaslíbení pro naše sestry v dobročinné práci. Pán sám razil před námi cestu sebeobětování a my máme být Jeho snaživými učedníky.

Nikdy však nepřipusťme myšlenku, že by nám tato služba měla přinášet nějaké pocty! Dbejte, aby všechny vaše činy

byly jen z popudu nejryzejší, Bohem štípené lásky, a že vás tato nezištná služba činí radostnými a šťastnými!

Již pro nynější dobu si smíme přisvojit zaslíbení Žalmu 41, 1—4. Pravá mzda nás však očekává teprve v budoucnu. Tam je odložena odměna za všechny služby těm, kteří se nám nemohou ničím odměnit. (Luk. 14, 12—14.)

Projevíte-li ve své práci pro druhé zcela nezištného ducha a budete-li pracovat v tom přesvědčení, že andělé chtějí býtí vašimi spolupracovníky, bude to patrné na vaší síle, radosti i vlivu.

7. září 1946: Naše spolupráce se společnostmi pro blaho lidstva.

Ve zprávě jedné z nich se praví: „Po desetiletí bojujeme v křesťanském abstinentním svazu o život v zásadách střídmosti, abychom tichým způsobem obhájili „Boha a domov“.

Staví se proti nám zakořeněné zvyky a záliby i zištné společnosti, jimž plyne užitek z marnivosti druhých.

Není snadné plouti proti proudu, neočekáváme proto, že nás bude mnoho. Neklesáme proto na mysli a klademe sekeru na kořeny zhoubného alkoholismu, který ničí zemi. Chceme pomoci těm, které uvrhl do bídy.

Je pravda, že mnohé naše volání ke spolupráci nenalezlo odezvu. Ale nyní se nám přihlásili zbožní a dobří lidé: „Sestry ze společenství adventistů sedmého dne“. Ohlásily nám, že se ztotožňují s našimi zásadami. Jsou zvyklé na průkopnickou práci, která nedbá kritiky okolí. Přidružíly se k nám a chtějí podpořit naše dílo — z lásky k Bohu a bližnímu.

Rádi přijímáme nabízenou pomoc. Víme, že sami jsme slabí, ale sjednoceni budeme moci vlivně působit.“

14. září 1946: Boží síla je i při slabých — mocí!

„Nepůsobila tolik svým zevnějškem, jako svým charakterem.“ Když jsem ji poznala byla zcela mladou dívkou. Byla sirotkem. Nikdo ji tu v její nemoci nenavštívil. Málokdo si jí povšiml. Byla již několik měsíců v ošetřování.

Její osud by se nám zdál těžkým, ale zpozorovala jsem, že během svého utrpení prodělala vnitřní přerod a v její duši uzrál jasný plán. Během té doby objevila v sobě něco, co jí vedlo k rozhodnutí: státi se ošetřovatelkou. Její zdraví se Boží milostí upevnilo. Chtěla sloužit bližním.

Nastoupila. Přimo jsem se podívala výroční zprávě o ní. Oddala se dílu s celou energií. Zvláštní vnitřní vroucností i duchovním úsilím překonávala všechny překážky. Její zbožnost se nesmírně prohloubila a vynasazila se, aby trpící vy-cítili její láskyplné porozumění.

Proslulý lékař jí dal to nejlepší vysvědčení: „Sestro, jste přímo rodilá ošetřovatelka!“ Byla překvapena; jí přec bylo tak samozřejmé dáti své nejlepší z celého srdce, jako ptáče ve zpěvu. Její svěřenci vycítili posvěcený její vliv a měli k ní obzvláštní úctu.

Působí dodnes, jako malý, věrný plamének, služby a požehnání trpících bližních.

21. září 1946: Bída alkoholu.

I těm je třeba pomoci, kteří upadli v otroctví tohoto tyрана. Dnes láká již mládež, dívky a ženy. Zejména barevné sladké lihoviny si získaly ženský svět a zdá se, že je počítají za nezbytnost domácnosti. Varujte před tím! Slyšte, co o tom praví duch prorocství:

„Adventisté mají býti v předních řadách průkopníků zdrženlivosti. Již léta nám je svěřeno bohaté světlo opravdové nápravy a jsme Bohu zodpovědni, aby se i jiným dostalo! Před lety jsme to pokládali za jednu z nejdůležitějších povinností. I dnes tomu má býti tak nadále.

Musíme věnovati veškerou pozornost abstinentním snahám křesťanských sdružení. Nikdo, kdo činí nárok na podíl v Božím díle, nesmí pustiti ze zřetele vysoký cíl těchto spolků. Vycházejí nám i našim vedoucím v mnohém vsůříc. Bůh má mezi nimi drahé duše, které mohou býti velikou podporou našich snah o obnovu. Je nepochopitelná naše lhostejnost v tomto směru. Pokud je to bez újmy pro naši svatou věc, nemůžeme podniknouti nic lepšího!“

23. září 1946: Tabita. Sk. 9, 36.

„Ta byla plná skutků dobrých a almužen, kteréž činila.“

Jedna věřící vdova byla takovou Tabitou. Odebrala se se svými čtyřmi dětmi k jedné neoblíbené rodině. „Nestarejte se o ty protivné lidi,“ říkali jí sousedé.

Vdova však sledovala své. Svoji činnost ve prospěch těchto „hrozných lidí“ započala modlitbou. Objevila příčinu bídy této rodiny; muž byl pijan a žena nedovedla hospodařit. Naše vdova onu ženu laskavě poučovala, jak má zvýšit útulnost svého příbytku, jak zjasnit okna i stůl, i jak připravit jídlo dobře a včas. I o její dívky se postarala, aby byly dobře a čistě oděny. Nepřehlédla žádné maličkosti, která náleží k řádnému pojmu rodiny. Za čas oči ženy nabyly jasu, tváře zrůžověly, začla žít nadějněji, v radosti ze života a pro život. Manžel vlivu „nové“ své rodiny neodolal, zanechal pijáctví a dnes se oba těší z následování Spasitele!

Písmo svaté a „Svědectví“

Mají se státí spisy EGW novou Biblií církve Kristovy? Odpovídáme důrazně: Ne! Jsou jakýmsi přídavkem Písma svatého? Odpovídáme rovněž: Nikoliv! Za co Písmo označujeme, za to je i máme; ono je postačitelým zjevením o původu člověka, počátku hříchu, a o všem, co božská milost učinila k jeho vykoupení, jak je vyličeáno v evangeliu Ježíše Krista. Bible nám dále zjevuje nezbytné kroky k tomu, aby se evangelium, za přispění Ducha svatého, stalo účinnou součástíkou lidské zkušenosti — opravdovým pokáním a osvědčením víry. Písmo nám podává i zprávu o konečném rozsudku života nebo smrti, nad těmi, kteří svobodně přijímají nabízené spasení, a nad těmi, kteří zavrhují velkou milost, kterou Bůh nabízí.

Bůh ve své prozřetelnosti vyjmul ze spisů proroků minulých dob ty oddíly, které obsahují přímé vyjádření jeho božské vůle a které jsou určeny k tomu, aby tvořily velkou vůdčí knihu pro všechny národy i pro všechny doby a okolnosti. Nebylo zřejmě Božím úmyslem, aby se v pozdějších dobách hledělo na pokyny, které byly jeho Duchem církví uděleny, jako na dodatek dokonalého celku Písma svatého.

Nejenom, že spisy S. EGW nemají býti pokládány za nějaký doplněk Bible; ale jejich výzvy mohou býti přijímány jen potud, pokud obstojí v porovnání s Písmem. Ve skutečnosti, Biblií mají býti zkoušeny, jak spisy S. EGW, tak i všechny, které jsou prohlášovány za Boží zjevení. Bible je velkým měřítkem, jímž mají býti ověřeny a zkoušeny všechny ostatní spisy. Citujeme z jedné z jejich hlavních knih následující:

„Bůh ve svém Slově světil lidem poznání, které je nezbytné ke spasení. Písma svatá mají býti přijímána, jako nejvyšší a neomylné zjevení jeho vůle. Jsou vzorem charakteru, zjevením učení a osvědčením zkušenosti. Všeliké písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti. Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.“

2. Tim. 3, 16. 17.

„Avšak skutečnost, že Bůh lidem svou vůli zjevil ve svém slově, nevyloučila nezbytnost další přítomnosti a dalšího vedení Ducha svatého. Naopak, Duch svatý byl zaslíben naším Spasitelem, aby jeho služebníkům otevřel Písma, osvětlil je a učinil přijatelnými. A poněvadž Biblií vnukl Duch Boží, jest nemožné, aby učení Ducha bylo v jakémkoli rozporu s učením Slova.“

„Duch nebyl dán — aniž kdy může býti udělen — aby v něčem rušil Biblii; neboť Písmo výslovně stanoví, že slovo Boží je měřítkem, podle kterého mají býti posuzována všechna učení i všechny zkušenosti. Apoštol Jan praví: „Milování, nevěřte

každému duchu, ale zkoumejte duchy, jsou-li z Boha; vždyť mnoho lživých proroků vyšlo do světa." 1. Jan 4, 1. A Izaiáš prohlašuje: „K zákonu a svědectví! Pakli nechťi, nechať mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře." Iz. 8, 20.

„The Great Controversy" Introduction p. vii.

Svědectví v nepravém světle.

S. EGW prohlašuje, že Svědectví nejenom nejsou „doplňkem Slova Božího", a že je ti, kteří to o nich tvrdí, uvádí do „nepravého světla". Hlavním účelem Svědectví je jasnější porozumění Písem. Slovo Boží podává velké podstatné pravdy. S. EGW ve svých spisech vyzvedla tyto pravdy a podrobněji je rozvedla. Velké pravdy Bible jsou tím zjednodušeny a přizpůsobeny snadnějšímu pochopení čtenáře. Citujeme dále:

„Bylo by to matením mysle, chtít vzbudit zdání, že světlo, jež Bůh ve Svědectví dal, je dodatkem Slova Božího; tím se uvádí věc do nesprávného světla. Bůh to pokládal za vhodné, aby tímto způsobem byla přivedena mysl jeho lidu k Písmu, a aby bylo dáno jasnější porozumění jeho pravd. Slovo Boží jest dostatečné, aby osvětlilo i nejzastřenější mysl a může být pochopeno každým, kdo mu chce porozumět. Přes to vše, ti, kteří vyznávají, že učinili Písmo předmětem svého studia, žijí často v přímém rozporu s jeho nejjasnějším učením. Proto Bůh dal jasná a vystižná Svědectví; která přivádí muže i ženy zpět ke Slovu, jež zanedbali následovat, aby neměli žádné výmluvy. Slovo Boží oplývá podstatnými pravidly k vytvoření správných způsobů života, a Svědectví všeobecně i osobně, byla obmyšlena k tomu, aby obrátila pozornost především k těmto zásadám a pravidlům." Testimonies V./663, 664.

„Napsaná svědectví nemají podávat nějaké nové světlo, ale mají do srdce živě vtisknouti ty vnuknuté pravdy, které byly zjeveny již dříve. Ve slově Božím byla přesně naznačena povinnost člověka k Bohu a spolublížním; ale jen málo z vás je poslušno daného světla. Nebyla přinešena žádná dodatečná pravda; ale Bůh Svědectvím zjednodušil velké původní pravdy, a přednesl je svému lidu svým vlastním způsobem, aby jimi probudil i ovlivnil mysl, a všichni mohli býti bez výmluvy. Svědectví nemají Slovo Boží snižit, nýbrž vyvýšit a upoutati k němu mysle, aby na všechny působilo prostou krásou své pravdy." Test. 665.

Ocenění Bible.

Cena, kterou s. EGW příkládala slovu Božímu, a způsob, jímž je doporučovala jiným, jsou dobře vyjádřeny v následujících slovech:

„Která kniha může býti porovnána s Bibli? Pochopení jejího

učení je podstatné pro dítě, mládež i dospělé, neboť jest slovem Božím a byla dána, aby vedla lidskou rodinu k nebesům. V dnešním světě je mnoho bohů a doktrin. Mládeži je bez poznání Písem nemožné poznati co jest pravda a učiniti rozdíl mezi svatým a obecným."

"Slovo Boží by mělo být nejvyšší výchovnou knihou našeho světa, a mělo by se s ním zacházeti v uctivé bázni. Má být dáno do rukou dětí a mládeže, jako velká učebnice; aby mohli poznati toho, jehož poznati znamená v pravdě život věčný."

"Které důležitější poznání může být získáno nad to, jež nám podává zprávu o pádu člověka a následcích jeho hříchu, který otevřel stavidla vši bědy světa; které nám však též vypráví o prvním příchodu Kristově, jeho vtělení, jeho božství a smíření; i o zvláštním životě v nebesích, kde on působí, jako náš právní zástupce; o Duchu svatém a jeho úloze pro nás! — Všechny tyto živoucí podstaty křesťanství jsou zjeveny v Bibli, od knihy Genesis až po knihu Zjevení. Každá je zlatým článkem dokonalého řetězu pravdy. Jak by potom neměla být vyvýšena Písma ve školách naší země?" „Counsels to Teachers" 427.

Bible sama — pravidlem naší víry.

Každé učení má být ověřeno svatým Slovem. Neobstojí-li některý názor v této zkoušce je z temnosti a ne ze světla.

"I kdyby někdo učinil velké pokroky v duchovním životě, nedosáhne nikdy toho bodu, kde mu nebude třeba pilně zkoumat Písma; neboť v nich se nalézají důkazy naší víry. Všechny body učení, i když byly přijaty co pravda, mají být porovnávány se zákonem a svědectvím; a nemohou-li obstát v této zkoušce, pak v nich „není žádné záře." Testimonies V/575.

"Necíňte úkoly sobotní školy suchopárnými a bezduchými. Podvolte své myšlení přesvědčení, že Bible a jen Bible je pravidlem víry, a že výroky a činy lidí nemají být směrnicí našeho učení a naší činnosti."

"Testimonies on Sabb. School Work" 32.

"Bible je směrodatnou pro naši víru a naše zásady. Nic není více určeno k zvýšení rozhodnosti mysle a posílení nadání, nežli studium Slova Božího. Žádná jiná kniha není s to, tak povznésti myšlenky a ožíviti schopnosti, jako jasné, zušlechťující pravdy Bible. Kdyby Slovo Boží bylo sledováno tak, jak má být, lidé by získali obsáhlost mysle, šlechtnost charakteru a stálost úmyslu, jež jsou vidět v dnešní době tak poskrovnou."

"Gospel Workers" 249.

"Zákon Hospodinův jest dokonalý, obcerstvující duši; Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým. — Rozkazové Hospodinovi přímí, obveselující srdce, příkázání Hospodinovo čisté, osvěćující oči. — Bázeň Hospodinova čistá, zu-

stávající na věky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví. — Mnohem žádostivější jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a střed z plástů. — Služebník tvůř zajisté jimi osvěcován bývá, a kdož jich ostříhá, užitek hojný má!“
Žalm 19, 8—12.

Základy naší víry.

Základy víry adventistů sedmého dne spočívají na slově Božím. Vznikly studiem tohoto Slova. To je jasné potvrzeno Jamesem Whitem v Rev. a Her., 16. 10. 1855:

„Co zde vyžaduje obezřelé pozornosti je neoprávněné používání Svědectví některými lidmi. Využívají výhodu obecného předsudku proti viděním, znehodnocují je i ti, kteří nejsou ochotni se k nim přidati a odsuzují jejich dílo, jako nepřítelovo, neboť označují hledisko světitelů soboty za „náhled z vidění“, který prý není hlediskem Bible. Tímto počínáním může být v myslích některých vzbuzen neposvěcený předsudek proti jakémukoliv stanovisku, ba i proti všem názorům, které zastává křesťanská skupina, zvaná Adventní světitelé soboty. Tento záměr byl a je sledován v námitkách proti učení o dvourohé šelmě, svatyni, době počátku soboty a o období zřízení království Božího na zemi. Zde by mělo být vysvětleno, že všechny názory, které jsou hájeny světiteli soboty, — byly přijaty z Písma ještě dříve, nežli s. EGW měla o nich nějaké stanovisko. Písmo samo je jediným základem těchto myšlenek!“

O vztahu Svědectví k Bibli napsal v red. článku Ur. Smith, Rev. a Her., 18 10. 1877, následující prohlášení:

„K zákonu a svědectví! Pakli nechťi, nechť mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.“ Takto musí býti zkoušeny všechny dary Ducha v církvi. Je tedy zřejmé, že to, co je zkušebním kamenem, zaujímá vyšší postavení, nežli to, co je jím zkoušeno. Tato slova vyjadřují náš názor na vzájemný vztah Bible a vidění. Když avšak některý projev souhlasí se slovem Božím a nese všechny známky ryzího projevu Ducha Božího, předkládáme jej znovu tomu, kdo vznasel námitku, aby sám uvážil, jak daleko můžeme beztravně zlehčovati, odmítati, nebo přestupovati poznanou pravdu. To vždy bylo vedoucí zásadou tohoto lidu během posledních 19 let.“

Dalekosáhlý význam spisů EGW.

Spisy EGW zaujímají širé pole myšlení a zkušeností. Z pohotového pera vyšlo během let na 40 knih. Nejedna věc byla napsána dvojmo, neboť některé pozdější knihy jsou sbírkou dřívějších drobných publikací. Její písemná díla mohou býti rozdělena do dvou hlavních tříd:

1. „Svědectví pro církve“ a knihy jednající o různých odvětvích díla a křesťanské zkušenosti.

2. Knihy pojednávající o velkém sporu věků mezi pravdou a klamem, od počátku stvoření až do konečného zániku zla, utrpení a smrti.

O způsobu uspořádání některých těchto knih, zvláště druhé třídy, praví sama spisovatelka:

„Objasněním Ducha svatého byly pisateli těchto řádků odhaleny scény dlouhotrvajícího zápasu mezi dobrem a zlem. Čas od času mi bylo dovoleno spatřiti jak se během věků vyvíjel tento — velký spor — mezi Kristem, Knížetem života a Původcem našeho spasení, a mezi knížetem zla, původcem hříchu, prvním přestupníkem svatého Božího zákona...“

„Když Duch Boží mé mysli zjevil tyto velké pravdy svého Slova i výjevy minula a budoucna, byla jsem vyváděna, abych oznámila ostatním to, co mi bylo takto zjeveno; — měla jsem sledovati dějiny tohoto zápasu v minulých dobách a obzvláště je přednésti tak, aby vrhly světlo na rychle se přibližující zápas budoucna. Když jsem uskutečňovala tento úmysl, usilovala jsem o to, abych roztříдила a seskupila události dějin církve způsobem, který by sledoval rozvoj velkých a závažných pravd, které byly v různých obdobích dány světu a vzbudily hněv nepřítelů i nepřátelství zsvětštělé církve; a jež byly dotvrzeny těmi, kteří „nemilovali duší svých až do smrti.““

Citování jiných spisů.

„V těchto zprávách můžeme pozorovati nástin boje, který je před námi. Hledíce mu vsťříc ve světle slova Božího a v osvětlení jeho Ducha, můžeme spatřovati odhalené záměry bezbožných a nebezpečí, jimž se musí vyhnout každý, kdo chce být nalezen „bez poskvrny“ před Pánem v den jeho příchodu.“

„Velké události, jež vyznačovaly pokrok reformace v minulých dobách, se staly předmětem historie a jsou dobře známy a všeobecně uznávány v protestanském světě; jsou skutečností, kterou nikdo nemůže popřít. Tuto historii jsem uvedla stručně, jak si to žádal vlastní účel knihy a stručnost, jíž musí být nezbytně dbáno; proto byly doklady soustředěny na tak malé místo, jak jen bylo možno s náležitým porozuměním pro jejich uplatnění. V některých případech, kde historik sám seskupil události tak, aby poskytl stručný, obsažný přehled, nebo přesvědčujícím způsobem shrnul podrobnosti, jsou citována jeho slova, ale v některých případech není podán zvláštní údaj původu, poněvadž výtahy nejsou podávány za tím účelem, aby citovaly spisovatele, jen jako autoritu, nýbrž proto, že jeho údaje poskytují pohotové a přesvědčivé přednesení potřebné látky. Při líčení zkušeností a názorů těch, kteří nesli zodpovědnost díla reformace v našem čase, byly podobně použity i jejich uveřejněné spisy.“

„The Great Controversy“, Introduction pp. x-xii.

Cesty k poznání Božímu

Bůh má různé cesty; jimi se nám dal poznati a úzce nás se sebou spojil. Příroda k nám ustavičně mluví svou řečí a otevřené srdce vnímá lásku a slávu Boží, která se nám zjevuje v díle jeho rukou. Naslouchající ucho může slyšeti v přírodě hlas Boží a jemu rozuměti. Zelená pole, mohutné stromy, poupata a květy, plující mračna, padající dešť, hublající potůček, velebnost a sláva nebes, to vše mluví k našemu srdci a zve nás, abychom se více seznámili se Stvořitelem všech věcí.

Náš Spasitel do svého nebeského učení neustále vplétal podobnosti z přírody. Stromy, ptáčkové, květiny, údolí, hory, jezera a nádherně zdobená klenba nebeská i všechny okolnosti a události v denním životě jsou v úzkém spojení se slovem pravdy, aby častěji připomínaly jeho učení.

Bůh si přeje, aby jeho dítky ocenily i jeho skutky a obveselily se v prosté, tiché slávě, kterou on ozdobil náš pozemský domov. On miluje krásu, ale především miluje krásu a čistotu povahy. On si přeje, abychom pěstovali čistotu a krásu, jakou lze viděti u květin.

Kéž bychom naslouchali, aby nám Boží skutky stvoření byly krásným naučením o důvěře a poslušnosti. Od hvězd, které po tisíciletí jdou svou ustanovenou drahou, až do nejmenšího prášku, vše poslouchá vůli Boží. Bůh pečuje o všechno a svou mocí udržuje vše, co stvořil. Ve své ruce chová nesčíslné světy vesmíru a zároveň pečuje o potřeby malého vrabečka, který bez bázně a starosti si pje svou prostou píseň. Jde-li člověk za svou denní prací, připravuje-li se k modlitbě, ukládá-li se na lůžko a vstává-li opět ráno; hýří-li a holduje-li boháč ve svém paláci, aneb volá-li chudý člověk své dítky k chudíčkému obědu — nad každým jednotlivcem bdí péče Otce nebeského. Neuroní se slza, aby ji Bůh neznal, aniž je radostného smíchu, aby jej Bůh nepozoroval.

Kdybychom tomu opravdově věřili, brzy bychom byli zbaveni všech zbytečných starostí. Ve svém životě bychom se necítili tak často zklamáni; všechny starosti a péče poručili bychom do rukou Božích, neboť jemu není nic těžkého, aniž jest nějakým břemenem unaven. Potom bychom se těšili duševnímu pokoji, který jsme dlouho neznali. Kocháme-li se ve svém přemýšlování v líbeznosti a nádheře země, pak pomysleme na budoucí svět, kde není utrpení hříchu a smrti, kde v přírodě se již nejeví stín zlořečení. Učiňte si v duchu obraz domova vykopených a pamatujte, že tento domov jest mnohem krásnější, než jak ho ruka nejlepšího umělce může namalovati. V rozličných darech, které nám Bůh v přírodě dává, poznáváme jen nepatrný odlesk jeho slávy. „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co Bůh připravil

těm, kteří ho milují." 1. Kor. 2, 9. Básníci a přírodopyskci mnoho vyprávějí o přírodě; křesťan se však může veseliti největší a nejsvětější radostí z krásy země, neboť v ní poznává dílo Otcovo; v každé květině, v každém keři a stromě poznává lásku Boží. Nikomu nelze správně pochopiti význam hor a údolí, řek a jezer, když v nich nepoznává vyjádření lásky Boží k nám lidem.

Bůh mluví k nám svým vlastním způsobem a řízením, jakož i působením svého Ducha na naše srdce. Ze svého denního života, ze svého okolí i z denních změn, můžeme si vzíti vážná naučení, jestliže naše srdce chce takováto naučení přijmouti. Žalmista ve svých chvalozpěvech opěvuje pečlivou činnost Boží takto: „Milosrdenství Hospodinova plná jest země." Žalm 33, 5. A na jiném místě dí: „Kdo jest tak moudrý, aby toho šetřil, a vyrozumíval mnohemu milosrdenství Hospodinovu?" Žalm 107, 43.

Bůh mluví k nám svým slovem. V něm zjevuje se nám jasněji jeho povaha, jeho zacházení s lidstvem, jeho veliký plán vykoupení. Před námi jsou otevřeny dějiny proroků, praotců a svatých mužů od starodávna. Oni byli zrovna takoví lidé jako my. Jak. 5, 17. Vidíme je jak podobní nám, zápasili se zklamáním, podléhali pokušením, ale nakonec přece se vzchopili a z milosti Boží zvítězili. Tak jsme i my povzbuzeni ve svém usilování o spravedlnost. Čteme-li o těchto krásných zkušenostech, které tyto mužové zakusili, o světle, lásce a pozeňání, kterému se těšili, a o skutcích, které vykonali, pak tentýž duch, který mocně působil v nich, rozněcuje i v našich srdcích plamen svatého nadšení, a probudí v nás touhu býti jim podobní a jako oni — stále choditi s Bohem.

Pán Ježíš pravil o Písmech Starého zákona — a tím více to platí o Písmech Nového zákona — „Tať svědectví vydávají o mně." Jan 5, 39. O Ježíši-Vykupiteli, v němž se soustřeďuje všechna naše naděje na věčný život. Celé Písmo svaté mluví o Kristu. Od první zprávy o stvoření: „a bez něho nic učiněno není, což učiněno jest" (Jan 1, 3), až k poslednímu zaslíbení: „Aj, přijduť brzo" (Zjev. 22, 12); čteme o jeho skutcích a slyšíme jeho slova. Chcete-li poznati Spasitele, zpytujte Písma svatá!

Naplňte své srdce slovem Božím. Ono jest vodou života, která utiší vaši palčivou žízeň; jest živým chlebem s nebe. Pán Ježíš o něm praví: „Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pítí krev jeho, nemáte života v sobě." Jan 6, 53. A praví k tomu: „Slova, kteráž já mluvím k vám, Duch jsou a život jsou." Jan 6, 63. Naše těla rostou podle toho, co jíme a pijeme; a jak je tomu ve hmotném životě, tak je tomu i v duchovním, co přijímáme a o čem přemýšlíme, to dává naši duchovní přirozenosti sílu a moc.

I andělé by chtěli vystihnouti vykoupení, jež bude obsahem chvalozpěvů vykoupených po nekonečná tisíciletí věčnosti. Není-li to hodno opravdového uvázení? Milosrdenství a láska Ježíšova, které nelze ani vylíčiti, a jeho obětí za nás, vyžadují od nás důkladného uvažování. Měli bychom více uvažovati o povaze našeho Spasitele a Prostředníka i o jeho poslání. Věnujeme-li pozornost věcem nebeským, naše víra a láska se posilní a naše modlitby budou Bohu příjemnější, protože budou prodchnuty vírou a láskou. Budou rozumné a vážné. Naše důvěra v Ježíše bude vzrůstatí spolu se zkušenostmi jeho předivné moci.

Uvažujeme-li o dokonalosti našeho Spasitele, zmocní se nás touha po úplném obnovení našeho srdce k jeho obrazu. Naše duše budou hladověti a žízni, abychom byli podobní tomu, jemuž se klaníme. Čím více naše myšlenky směřují ke Kristu, tím více o něm budeme vyprávěti jiným.

Bible není psána jen pro učené — naopak jest určena i pro lid. Veliké pravdy, které jsou potřebné ke spasení, jsou jasné jako slunce o polední. Nikdo nebude pojat bludem a neza-bloudí z pravé cesty, leč ti, kteří jdou podle vlastního rozumu, místo aby se řídili jasně zjevenou vůlí Boží.

O tom, co učí Písmo svaté, nemáme přijímati žádného svědectví lidského, nýbrž sami máme zpytovatí slovo Boží. Necháme-li místo sebe myslet jiné, naše vlastní dílo tím utrpí a naše schopnosti vezmou škodu. Naše dobré síly duchovní neporostou a nebude se nám dostávatí síly k většímu porozumění slova Božího. Věnujeme-li naproti tomu pravou pozornost povahám biblickým a uvažujeme-li o nich, srovnáváme-li verš Písma s veršem druhým, tehdy nabudeme pravého porozumění pro spasitelné pravdy.

Pro zmocnění našeho rozumu není nic vhodnějšího než studování slova Božího. Kdyby se slovo Boží studovalo, jak se studovati má, dosáhlo by se vysokého stupně rozumnosti, ušlechtilosti povahy a vytrvalosti v předsevzetí. Z kvapného čtení slova Božího máme málo užítku. Někdo může přecísti celou Bibli od počátku do konce, a přece nepochopí její krásu, aniž porozumí jejím velikým a skrytým pokladům. Opravdové studování jednoho verše Bible, až bychom vystihli jeho obsah a porozuměli plánu vykoupení, jest cennější, než povrchní čtení mnoha kapitol, aniž bychom při tom měli na zřeteli určitý cíl.

Mějte svou Bibli vždy při sobě. Čtete v ní, kdykoli máte k tomu chvíli vhodnou; pokuste se zapamatovati si některé verše. I když jste na cestě, lze vám čísti ten neb onen verš a přemýšletí o něm.

Bez vážného studování spojeného s modlitbou, nedosáhneme pravé moudrosti. Některé části Písma jsou tak jasné, že jim nelze nerozuměti; jsou však také jiná místa, jejichž smysl a obsah nelze tak snadno vystihnouti. Jeden verš Písma musí

se srovnávají s druhým; důkladné bádání a uvažování s modlitbou jsou hlavní podmínkou. Takové studování přinese hojnou odměnu. Jako horník hluboko v zemi odkrývá žíly drahého kovu, tak neúmavný badatel nalezne ve slově Božím skryté poklady, veliké pravdy, které povrchnímu čtenáři zůstanou skryté. Slova vnuknutá Duchem Božím, jsou-li správně v srdci uvažována, poplynou jako potoky ze zřídla života.

Bible by se nikdy neměla studovati bez modlitby. Dříve, než tuto knihu otevřeme, měli bychom prositi o osvícení Duchem Svatým. Když Natanael přišel ke Kristu, Spasitel pravil: „Aj, právě Izraelský, v němžto lsti není.“ Natanael se tázal: „Odkud mne znáš?“ Odpověď zněla: „Prve, než tě Filip zavolał, když jsi byl pod fíkem, viděl jsem tebe.“ Jan 1, 48, 49. Pán Ježíš nás vidí, modlíme-li se k němu v komůrce a prosíme-li o moudu, abychom pravdu správně pochopili. Andělé z říše světlosti stanou se vůdci těch, kteří s pokorným srdcem prosí o Božskou přítomnost.

Duch svatý povznáší a oslavuje Vykupitele. On hledí zjevití Krista v jeho čistotě a spravedlnosti a ve vykoupení, které nám vydobyl. Pán Ježíš praví: „Nebo z mého vezme, a zvěstovatí bude vám.“ Jan 16, 4. Duch pravdy jest jediný činitel pravdy Boží. Jak si Bůh váží lidského pokolení, když svého Syna vydal za nás na smrt, a dal nám i svého Ducha, aby nás neustále doprovázel a vyučoval.

E. G. W. „Stráž Sionská“.

Jedno s Kristem v Bohu

Pán potřebuje muže, kteří mají živou víru, zdravý úsudek a dovedou rozeznávat, co jest pravda a co blud. Jeden každý by měl býti na stráži a uvažovati o naučeních, která jsou znamenána v sedmnácté kapitole evangelia Janova; má je uváděti ve skutek a uchovati si živou víru v pravdu nynější doby. Jest nám třeba sebeovládání, abychom své zvyky uvedli v soulad s Kristovou velekněžskou modlitbou.

Z poučení, kterého se mi dostalo od toho, který má všelikou moc, bychom se měli učiti, jak naplniti Kristovu prosbu, obsaženou v 17. kapitole Janově. Této modlitby třeba dbáti na prvním místě. Každý kazatel evangelia, každý lékař-misionář by si měl osvojití učení této modlitby. Moji bratři a sestry, prosím vás, abyste si tato slova vzali k srdci a usilovali o dosažení tichého, pokorného a potřebeného ducha, i o zdravou ráznost mysle, která přesto je Bohu dokonale poddána. Zamešká-li někdo osvojití si naučení této modlitby, jest v nebezpečí, že se jeho povaha vyvine jednostranně, a žádný pozdější zásah nenapraví zameškanou příležitost...

Kristus pravil: „Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne. Aby všichni

jedno byli; jako ty, Otče, a já v tobě, aby i oni v nás byli, aby svět uvěřil, že jsi ty mne poslal. A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme; já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno, a aby svět poznal, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakož jsi mne miloval. Otče, kteréž jsi mi dal, chcít, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou, kterouž jsi mi dal; nebo jsi mne miloval před ustanovením světa. Otče spravedlivý, tebeť svět nepoznal, ale jáť jsem tebe poznal; a i tito poznali, že jsi ty mne poslal. A známět jsem jim učinil jméno tvé, a známo učiním, aby milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, i já v nich." Jan 17, 20-26.

Bůh si přeje, aby jeho dětičky žily pospolu v jednomyslnosti. Přece věří, že i v nebi budou žít pospolu! Kristus sám v sobě je příkladem jednoty — jednoty se svým Otcem a jednoty s člověkem, kterého přišel zachránit z propasti smrti. Zdali nemaří jeho dětičky svůj úspěch, když neodstraňují všelikou zlobu a nesjednocenost a když pracovníci nevěnují jednomyslně svá srdce, svou mysl a sílu tomu dílu, které jest Pánu tak svaté a drahé?! Jednota dává sílu, nesjednocenost zeslabuje. Spojíme-li se mezi sebou, abychom jednomyslně a společně pracovali pro zachránění lidských duší, potom v pravdě budeme „božími spolupracovníky“. Všichni, kteří se zpěčují dobrovolně spolupracovati, Boha velmi zneuctují. Nepřítel duší má největší radost, když jeden pracuje proti druhému. Místo toho by měli pěstovati bratrskou lásku a dobrosrdečnost. Činili by jistě pokání, kdyby jen na chvíli mohli odhrnouti roušku a viděti následky své nesjednocenosti.

Svět se s uspokojením dívá na nejednotu křesťanů. Jest to i radostí nevěry. Bůh si však přeje, aby tomu bylo mezi jeho lidem jinak. Společenství s Kristem a mezi sebou vespolek, jest naše jediná jistota těchto posledních let. Nedejme nepříteli příležitost, aby poukázal na naše členy a řekl: „Vizte, jak tito lidé, kteří chtějí stát pod korouhví Kristovou, se navzájem nenávidí. Pokud vynakládají své síly na to, aby se navzájem potírali a ne na boj proti nám, nemusíme se jich bát.“

Po vylití Ducha svatého vyšli učedníci, aby zvěstovali zmrtvýchvstání Spasitele, a jejich jediným přáním bylo zachrániti lidské duše. Těšili se blahému společenství svatých bytostí. Byli něžní, přívětiví; dovedli zapřítí sami sebe a byli ochotni přinésti pro Ježíše jakoukoli oběť. V jejich denním jednání se zjevovala láska. Ve své nezištnosti se snažili vstřípiti lásku i do srdcí jiných lidí.

Věřící by měli stále pěstovati lásku, která naplňovala srdce apoštolů, když na ně byl vylit Duch svatý. Měli by jíti do práce s ochotnou poslušností onoho nového přikázání: „abyste se milovali vespolek, jako já jsem miloval vás.“ Jan 13, 34. Měli býti s Kristem tak úzce spojeni, aby mohli býti zmocnění vy-

plnití jeho svaté požadavky. Právě jimi měla být oslavována moc Spasitele, který je ospravedlňoval svou spravedlností.

První křesťané však časem počali pohlížeti na své vzájemné chyby. Tím, že se zabývali chybami svých bratří a dali místo nepřívětivému posuzovačskému duchu, ztratili ze zřetele Spasitele i onu velikou lásku, kterou on hříšníkům prokazoval. Na své zevnější obřady byli přesnější, v otázkách učení přísnější a ve svých úsudcích neústupní. Ve své horlivosti, odsouditi jeden druhého, zapomínali na své vlastní chyby. Zapomínali na naučení o bratrské lásce, které jim dal Kristus. Nejsmutnější však při tom bylo to, že nevěděli, co tím ztrácí. Nepozorovali, jak ze svých srdcí vypudili lásku Boží, radost a štěstí svého života.

Apoštol Jan pozoroval, jak bratrská láska v církvi stále více mizela, proto o této věci obzvláště psal. Až do své smrti nabádal věřící, aby se ustavičně milovali. Jeho listy sborům jsou plny těchto rad: „Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje Boha, z Boha se narodil, a znáť Boha... V tom zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého, toho jednorozeného, poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho... Nejmilejší, poněvadž tak miloval nás Bůh, i myť máme jedni druhé milovati!“ 1. Jan, 4, 7, 11.

V církvi Boží jest málo lásky. Mnozí z těch, kteří vyznávají, že Spasitele milují, obmeškávají milovati ty, kteří jsou s nimi spojeni páskou křesťanského společenství. Všichni věříme stejně, všichni jsme členy jedné rodiny, dítky nebeského Otce, a máme stejnou naději nesmrtelnosti... Jak pevný a něžný by měl být tento svazek! Lidé ve světě nás pozorují, aby se přesvědčili, zdali naše víra působí na naše srdce posvěcujícím vlivem. Jsou hotovi odsouditi každý nedostatek a nesprávnost v našem životě. Střezme se tedy, abychom nedali nijakou příležitost k pohoršení nebo k zlehčení naší víry. Do největšího nebezpečí nás neuvádí odpor světa, ale omo zlé, které jest chováno v srdci. Vlastní nepravost je původcem našeho neštěstí a zdržuje pokrok Božího díla. Nic není jistější k zeslabení našich duchovních sil, nežli závist, podezřívavost, nedůvěra nebo vyhledávání chyb na druhých. „Není ta moudrost shůry sestupující, ale jest zemská, tělesná, ďábelská. Neboť kdež jest závist a rozdráždění, tu i roztržka i všeliké dílo zlé. Ale moudrost, která jest shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého; bez činění rozdílu a bez pokrytství. Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.“ Jakub 3, 15-18.

Ta skutečnost, že Bůh poslal svého Syna na svět, aby spasil hříšníky, bude nejlépe osvědčena tím, když mezi lidmi různých tříd bude svornost a jednomyslnost. Je to naší předností a povinností vydati takové svědectví dokonalého charakteru

Abychom to však mohli vykonať, musíme sa podrobiť radám Kristovým. Naše povahy musí byť podobny jeho povaze. Svou vôľu musíme podriadiť vôľi jeho. Potom nám bude snadné pracovať spoločne bez jakýchkoľvek prekážok.

Jestliže se rádi pozastavujeme nad malými rozdiľmi v názoroch, budeme snadno svedení k jednaniu, ktoré ruší kresťanské obecnosť. Nesmíme dopustiť, aby se nepříteli podařilo nás ošálit. Usilujme o to, abychom vždy byli Pánu co nejbližšie i sobe navzájem. Pak budeme podobni stromům spravdnosti, které štípil Pán a které jsou svažovány z proudů života. Potom teprve ponese me ovoce mnohé! A zdařil Kristus neřekl: „V tom bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojně.“ Jan 15, 8.

Srdce Spasitelovo touží, aby jeho následovníci splnili Boží úmysl v celé jeho velikosti a hloubce. Mají být s ním zajedno, třeba byli rozptýleni po celém světě. Bůh je však nemůže spojit v Kristu, nejsou-li ochotni opustit své cesty a jít cestou jeho.

Kdyby děti plně věřily modlitbě Kristově a uskutečňovaly v denním životě jeho naučení, uhostila by se jednomyslnost i v jejich řadách. Zlatou páskou lásky Kristovy by byl spojen bratr s bratrem. Tato sjednocenosť může být způsobena jen Duchem svatým. Jen ten, který se sám posvětil, může posvětit i svoje učedníky. Ti, jsouc spojeni s ním, budou spojeni také mezi sebou. Budeme usilovat o dobrovolnou jednotu podle vůle Boží, a Bůh nám ji udělí.

E. G. W. „Stráž Sionská“.

Zo života veľkých mužov

Sväté dejiny uvádzajú nám mnohé príklady o úspechoch správnej výchovy. Predvádzajú nám mnoho šľachetných mužov, ktorých charakter sa utvoril za Božieho vedenia; mužov, ktorých život bol požehnaním pre ich spolublížnych a ktorí tu vo svete stáli sťa Boží zástupcovia. Medzi nich patria Jozef, Daniel, Mojžiš, Eliáš a Pavel — najväčší štátnici, najmúdrejší zákonodárca, najvernejší reformátor a s výnimkou toho, ktorý tak hovoril, ako nikdy nehovoril človek, ten nejslávnejší učiteľ, akého kedy svet videl.

Jozef a Daniel boli už skôr, priam keď prechádzali z malďického veku do mužného, oddelení od domova a ako zajatci odvedení do pohanských zemí. Najmä Jozef bol podrobený veľkým pokušeniam, ktoré po veľkých zmenách sprevádzalo šťastie. V otcovskom dome nežne vychované dieťa, v dome putifara zpočiatku ako otrok, potom dôverník a spoločník; obchodník, vzdelaný študovaním, pozorovaním a stykom s ľuďmi; štátny väzeň vo väzení faraona, nespravodlivo odsúdený, bez nádeje na ospravedlnenie, alebo bez výhľadu na prepustenie; v čase veľkej krízy povoláný za vodcu národa — čo mu dodá-

valo sily, že zachoval svoju čistotu? Nikto bez nebezpečenstva nemôže stáť na tak vysokom stupni. Tak ako víchrica, ktorá neškodí poľným kvetinám a vyvracia stromy na vysokých horách, tak dorážajú silné pokušenia, ktorých sú ušetrení jednoduchí ľudia v živote, takých ľudí, ktorí zaujímajú vo svete vysoké a čestné postavenia. Ale Jozef obstál skúšky i v protivenstvách i v úspechu. V paláci faraona zjavoval tú istú vernosť ako i vo väzení.

Jozefovi bola už v detstve vštepená láska a Božia bázeň. Často počul v otcovskom stane pod syrským nebom udalosť o nočnom videní v Bethele, o rebríku, ktorý siahal od neba k zemi, o anjeloch, ktorí vystupovali a sostupovali, a o Pánovi, ktorý sa Jakobovi hore na trone zjavil. Počul udalosť o boji u Jaboka, kde Jakob, až doposiaľ prechovávané hriechy opustil, stal sa víťazom a dostal titul Božieho kniežata. Čistý a jednoduchý život Jozefa, ktorý viedol ako pastiersky chlapec pri stáde svojho otca, podporoval vývin telesných i duchovných síl. Tým že sa stýkal v prírode s Bohom a skúmal veľké pravdy, ktoré prechádzaly ako svätý odkaz s otca na syna, nadobudol bystroť rozumu a pevných zásad.

Keď konal strašnú cestu z Kanaána, z domu svojho detstva do zajatia, ktoré ho v Egypte očakávalo, keď videl posledný raz kopce, ktoré skrývaly stany jeho príbuzných, v týchto ťažkostiach svojho života myslel Jozef na Boha svojho otca. Myslel na naučenia svojho detstva a jeho duša bola naplnená rozhodnutím, dokázať vernosť, ustavične jednať tak, ako sa patrí na poddaného nebeského kráľa. V tvrdom živote cudzina a otroka, kde jeho oči videly a uši počuly neprávosť a kde pohanská modloslužba ustavične lákala pôvabom bohatstva a lesku, — ostal Jozef stály. — Učil sa, poslušný byť povinnosti, v každom položení, od najnižšieho až k najvznešenejšiemu, dokazovať vernosť; takýmto spôsobom vypestovala sa jeho sila k najvyššej službe.

V čase, keď bol Jozef povolany k dvoru faraona, tvorili Egypťania najväčšiu národnosť. V civilizácii, v umení a v učnosti boli neprekonaní. Jozef viedol v zemi obchody v čase najväčších ťažkostí a nebezpečenstva a robil to tak, že získal dôveru ľudu i kráľa. Faraon „učinil ho pánom svojho domu a panovníkom nad celým svojím imaním, aby pútal jeho kniežatá dľa svojej vôle a jeho starcov vyučoval múdrosťou“¹⁾. Božie zjavenie uvádza nám tajomstvo Jozefovho života. Jakob v požehnaní, ktoré dal svojim synom, hovoril svojmu miláčkovi v slovách plných Božej sily a krásy následovne: „Jozef je syn plodného stromu, syn plodného stromu nad prameňom; jeho letorasty vychádzajú na múr. A naplnili ho horkosťou; strie-

¹⁾ Žalm 105, 21, 22.

ľali na neho a útočili na neho strelci, strieľajúci strely z lučišťa. Avšak jeho lučište zostalo v sile, a pružnými zostávajú ramená jeho rúk od rúk mocného Boha Jakobovho, okiaľ pastier, kameň Izraelov, od silného Boha tvojho otca, ktorý ti bude pomáhať, a so Všemohúcim, ktorý ťa požehná požehnaniami nebies s hora, požehnaniami hĺbiny, ktorá sa rozkladá pod zemou dole... Požehnanie tvojho otca budú mocnejšie než požehnanie mojich rodičov, a to až po hranice večných brehov; budú složené na hlavu Jozefovu, na temeno nazareja jeho bratov¹⁾). Vernosť k Bohu, viera v Neviditeľného boly Jozefovou kotvou; v nej bola skrytá jeho sila. „Ramená jeho rúk boly silné skrze ruky Všemohúceho v Jakobovi“.

Danielovi a jeho druhov v Babylone v ich mladosti prišlo šťastie zdánlive viac, ako Jozefovi v prvých rokoch jeho života v Egypte; avšak boli podrobení nie menším skúškam charakteru. Z pravidelnej jednoduchosti svojich židovských domovov boli títo mladíci z kráľovského rodu privedení do najkrajšieho mesta a oddelení, aby boli vychovaní k zvláštnej kráľovskej službe. Veľké pोकúšenia obkľučovali ich na onom skazenom a márnivom dvore. Skutečnosť, že ako vyznavači Boha boli zajatcami v Babylone, že nádoby Božieho domu boli prinesené do chrámu babylonských bohov, že sám izraelský kráľ bol zajatcom v rukách babylonských, boly od víťazov chvastave uvádzané ako dôkazy, že ich náboženstvo a zvyky prevyšujú náboženstvo a zvyky Hebrejov. Za takýchto okolností dal Boh Babylonu skrze pokorných, ktorí boli sem privedení pre odpadnutie Izraela od Božích prikázaní, dôkaz svojej nadvlády, svätosti svojich požiadavkov a o istých následkoch poslušnosti. Toto svedectvo dal skrze tých, ktorí sa ho verne pridržali.

Daniel a jeho druhovia mali hneď na začiatku rozhodujúcu skúšku. Rozkaz, aby dostávali jedlo z kráľovského stola, bol výrazom kráľovej priazne, ako i jeho starosti o ich blaho. Ale keďže určitá čiast jedál z kráľovského stola bola obetovaná modlám, bolo to vlastne posvätené modloslužbe a keby títo mládenci boli si zvykli na kráľovu štedrosť, bolo by to považované tak, že sa s ním spojili v slúžení falošným bohom. Neváhali tiež vystaviť sa vysilujúcemu pôsobeniu a strate telesného, duševného a duchovného vývoja.

Daniel a jeho druhovia boli verne vyučovaní zásadám Božieho slova. Naučili sa obetovať zemské duchovnému a hľadať najväčšie dobro a žali odmenu. Ich miernosť a cit pre zodpovednosť prinášali im ako Boží zástupcovia silu k najušľachtilejšiemu telesnému, duševnému a duchovnému vývoju. Keď sa skončil čas vzdelávania, nenšiel sa medzi žiakmi pri skúške „ani jeden taký, jako bol Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš“²⁾).

¹⁾ Moj. 49, 22—26. ²⁾ Dan. 1, 19.

Na babylonskom dvore boli zástupcovia všetkých zemi, mužovia výborných schopností a veľmi nadaní, mužovia, ktorí mali najvyššie vzdelanie, akého mohol tento svet poskytnúť; avšak židovskí zajatci nemali medzi nimi sebe rovného. V svojej telesnej sile a kráse, v duchovných schopnostiach a v učení nemali soka. „V každej veci múdrosti a rozumnosti, na ktorú sa ich vypytoval kráľ, našiel ich desaťkrát zbehlejších nad všetkých učencov a hvezdárov, ktorí boli v celom jeho kráľovstve.“¹⁾

Nepohnduteľný v poslušnosti k Bohu, nepovoľný v sebaovládání, získalo Danielovi veľkú vážnosť, a priazeň a nežnú lásku pohanských úradníkov, ktorý na neho dozerali. Tieto isté vlastnosti charakteru vyznačovali sa v jeho ďalšom živote. Rýchle dosiahol postavenia prvého ministra v ríši. Počas vlády úspešného panovníka, počas zániku národnosti a zriadenia súperskej ríše boli jeho vlastnosti štátnika, jeho múdrosť, jeho spôsob, jeho zdvorilosť a jeho pravá dobrosrdečnosť spojená s vernosťou k zásadám tak dokonale, že samotní jeho nepriatelia boli nútení priznať, že bol verný „a nenašiel sa pri ňom nijaký omyl ani vada“²⁾

Zatiaľ čo Daniel lpel na Bohu s neochvejnou dôverou, prišiel na neho duch prorocstva. Zatiaľ čo mu ľudia sverili so zodpovednosťami dvora a tajomstvami ríše, pocítil ho Boh sťa svojho posla a naučil ho rozumieť tajomstvám budúcnosti. Skrze spojenie s Božím zástupcom boli pohanskí vládcovia nútení, uznať Boha Danielovho. „Je v skutku pravda“, povedal Nabuchodonozor, „že váš Boh je Bohom bohov a Pánom kráľov a zjavuje tajomstvá“. Darius v svojej výzve vysvetľuje „všetkým národom, ľudom a jazykom, ktorí bývali po celej zemi: ... aby v celom panstve môjho kráľovstva triasli sa báli pred Bohom Danielovým, lebo on je živý Boh a stojí pevne až na veky“. „Yslobodzuje a vytrhuje a činí znamenia a divy na nebi i na zemi.“³⁾

Jozef a Daniel dokázali skrze svoju múdrosť a spravodlivosť, čistotu a dobročinnosť svojho denného života, skrze svoju obetavosť za záujmy ľudu — ktorý jednako slúžil modlám — že sú verní zásadám svojej výchovy v mladosti, verní k Bohu, ktorého zastupovali. V Egypte a Babylone boli títo mužovia od celého národa ctení; v nich videl pohanský ľud a všetky národy, s ktorými boli spojení, znázornenú dobrotu a priazeň Božiu, predstavu o láske Kristovej. Toto bola životná úloha týchto šľachetných Hebrejcov. Ako málo mysleli na svoje vysoké určenie, keď sa lúčili so svojim domovom detstva. Verne a odhodlane odovzdali sa Božiemu vedeniu, takže mohol Boh skrze nich previesť svoje úmysle.

Tie isté veľké pravdy, ktoré boli zjavené skrze týchto mužov, praje si Boh, aby boli zjavené skrze mládež a deti v dnešných časoch. Udalosti o Jozefovi a Danielovi nám ukazujú, čo

¹⁾ Dan. 1, 20.

²⁾ Dan. 6, 4.

³⁾ Dan. 2, 47.

chce Boh učiniť pre tých, ktorí sa mu odovzdajú a z celého srdca sa snažia previesť jeho zámery. Čoho najviac svet potrebuje sú mužovia, ktorí sa nedajú kúpiť ani predať, ktorí vo svojom vnútri sú praví a úprimní; mužov, ktorí sa neboja menovať hriech pravým menoňom, ktorých svedomie je tak presné k povinnostiám, ako magnetická ihla k pólu; mužov, ktorí sa zástánú práva, i keď by hrozilo nebo spadnutím.

Takýto charakter ale nie je výsledkom náhody. On neobstoí pre zvláštne výhody, alebo dary Prozreteľnosti, Ušľachtilý charakter je výsledkom sebakázne, podrobenia nepatrných vecí veľkým, odovzdania vlastného ja službe lásky k Bohu a ľuďom. Mládeži mali by byť vštepené pravdy, že ich dary nepatria im. Sila, čas a rozum sú len požičané poklady; iný patria Bohu a preto mal by sa rozhodnúť každý mladý človek, použije ich pre tie najvyššie ciele. On je ako konár, od ktorého Boh očakáva ovocie, ako správca, ktorého kapitál sa musí rozmnožiť, ako svetlo, ktoré má osvietiť temnotu sveta. Každý mladý muž, každé dieťa má konať dielo ku cti Božej a k pozdvihnutiu ľudstva.

Prorok Elizeus strávil svoje prvé roky v tichu dedičského života v Božom vyučovaní, v prírode a v užitočnej práci. Jeho rodičovský dom bol v čase všeobecného úpadku v počtu tých, ktorí nesklonili svoje kolena pred Bálom. Bol to dom, v ktorom sa uctieval Boh a kde vernosť k povinnosti bolo pravidlom denného života. Elizeus ako syn bohatého roľníka ujal sa najbližšieho povolania. Hoc mal schopnosti, s ktorými sa mohol stať vodcom ľudu, jednako učil sa obyčajným povinnostiam života. Musel sa poslušne učiť, aby si mohol osvojiť múdre ustanovenia. Vernosťou v malom bol pripravený pre veľké zodpovednosti.

Elizeus bol mierneho a tichého ducha, mal však tiež odvahu a vytrvalosť. Mal lásku k Bohu a Božiu bázeň a v jednoduchom kruhu dennej práce získal silu predsavzatia a ušľachtilý charakter; rástol v Božej milosti a známosti. Zatiaľ čo pomáhal otcovi v domácich povinnostiach, učil sa byť Božím spolupracovníkom. Elizeus bol povolaný za proroka keď oral so sluhami svojho otca pole. Keď Eliáš vedený súc Bohom pri hľadaní svojho nástupcu, hodil svoj plášť na mladého muža, porozumel Elizeus tejto výzve a uposlúchol. On „išiel za Eliášom a poslúchoval mu“¹⁾. Zpočiatku nevyžadovaly sa od Elizea veľké veci; jeho výchova spočívala ešte vo všeobecných povinnostiach. Hovorí sa o ňom, že lieval svojmu mastrovi Eliášovi vodu na ruky. Odišiel ako osobný sprievodca prorokov, aby sa dokázal verný v malých veciach, zatiaľ čo sa s pevným predsavzatím posvätil misií, ktorú mu Boh sveril.

Keď bol povolaný, bolo zpočiatku skúšané jeho rozhodnutie. Keď sa obrátil, aby nasledoval Eliáša, rozkázal mu prorok, aby

¹⁾ 1. Král. 19, 21.

sa vrátil domov. Musel si rozpočítať trovy — sám sa rozhodnúť, či chce výzvu prijať, alebo zamietnuť. Ale Elizeus rozumel dielu, ktoré mu táto príležitosť poskytovala. Nijakú svetskú prednosť nebol by dal za onu príležitosť.

Keď nadišiel čas, v ktorom mal byť Eliáš premenený, bol Elizeus pripravený stať sa jeho nástupcom. Tu opäť bola jeho viera a jeho rozhodnutie skúšané. Keď sprevádzal Eliáša na jeho cestách a vedel, že čoskoro nastane zmena, žiadal ho na jednom mieste prorok, aby sa vrátil. Eliáš mu povedal: „Zostaň tu, prosím, lebo Hospodin ma poslal až do Bét-ela.“ Ale Elizeus naučil sa už predtým v svojej práci pri orání, nepopúšťať a nestrácať odvalu, a teraz, keď svoju ruku položil na pluh v inom smysle, nechcel sa dať od svojho presvedčenia odvrátiť. A keď k nemu i často prichádzala prosba vrátiť sa späť, jeho odpoveď vždy znela: „Ako že žije Hospodin, a ako žije tvoja duša, že ťa neopustím.“¹⁾

„A tak išli obidvaja spolu ... oni dvaja stáli pri Jordáne. A Eliáš vezmúc svoj plášť svinul ho a uderil vodu, ktorá sa rozdelila sem i tam, a prešli obaja po suchu. A stalo sa, že keď prešli, že Eliáš riekol Elizeovi: Žiadať, čo ti mám urobiť, prv ako budem vzatý od teba. A Elizeus odpovedal: Nech je prosím dvojnásobný diel tvojho ducha na mne. Na to mu riekol: Ťažkú vec si žiadal, avšak jestli ma uvidíš, keď budem vzatý od teba, stane sa ti tak, a jestli nie, nestane sa. A stalo sa, jako tak išli pozvoľna a shovárali sa, že hľa, ohnivý voz a ohnivé kone ich oddelili jedného od druhého, a tak vystúpil Eliáš vo víchrici hore do neba. A Elizeus to vidal a hľadiac na to kričal: Môj otcé, môj otcé! Vozy Izraelove a jeho jazdcovia! A viac ho nevidel. A pochytiac svoje rúcho roztrhol ho na dva kusy. Potom zdvihol plášť Eliášov, ktorý bol spadol s neho a vrátiac sa zastál na brehu Jordána. A vezmúc plášť Eliášov, ktorý bol spadol s neho, uderil vodu a riekol: Kdeže je Hospodin, Boh Eliášov? Áno, on! A vtedy uderil vodu, ktorá sa rozdelila sem i tam, a Elizeus prešiel. A keď ho videli synovia prorokov, ktorí boli v Jerichu, naproti povedali; Duch Eliášov spočinul na Elizeovi, a prijdúc mu v ústrety poklonili sa mu k zemi.“²⁾ Potom stál Elizeus na mieste Eliášovom a že bol verný v malých veciach, dokázal sa byť verným i vo veľkých veciach.

Eliáš, muž moci, bol Božím nástrojom k prekonaniu veľkého zla; Achabom a pohanskou Jezábelou podporovaná modloslužba, ktorou bol svádzaný ľud, bola porazená; Bálovi proroci pozabíjaní. Celý izraelský ľud bol hlboko dojatý a mnohí vrátili sa k uctievaniu Boha. Teraz potreboval Eliáš nástupcu, ktorý by starostlivým, trpezlivým vyučovaním mohol viesť izraelský ľud istejšou cestou. Elizeus bol svojou prvou výchovou pod Božím vedením pre toto dielo pripravený.

¹⁾ 1. Král. 19, 21. ²⁾ Král. 2, 2.

Toto je naučením pre všetkých. Nikto nemôže vedieť, aký úmysel má Boh s jeho výchovou, ale všetci môžu si byť istí, že vernosť v malých veciach je dôkazom, že je niekto schopný niesť veľké zodpovednosti. Každé počínanie v živote zjavuje charakter a len toho pocítí Boh veľkou dôverou, kto sa v malých povinnostiach dokáže ako „dokázaný robotník, ktorý sa nemusí hanbiť“).

Mladíkom ako Jozef a Daniel bol Mojžiš, keď opustil chrámiacu strechu svojho otcovského domu; Len dvanásť rokov strávil u svojich hebrejských príslušníkov. Ale počas týchto rokov bol položený základ jeho veľkosti; bol osobou, ktorá nebola veľmi známa.

Jochebed bola žena a otrokyňa, jej životný údel bol nepatrný, bremeno ťažké. Ale skrze niktorú inú ženu, okrem Márie z Nazaretu, nedostal svet väčšieho požehnanie. Keďže vedela, že jej dieťa bude čoskoro jej starostlivosťou odňaté a dostane sa pod vedenie takých ľudí, ktorí nepoznajú Boha, tým vážnejšie snažila sa jeho dušu spojiť s neбом. Snažila sa do jeho srdca zaštepíť lásku a vernosť k Bohu a toto dielo bolo verne vykonané. Nijaký neskorší vplyv nemohol pohnúť Mojžiša, aby sa vzdal zásad pravdy, ktoré boli strediskom vyučovania jeho matky a ktoré boli naučením jeho života.

Z jednoduchého domova v Gozene prišiel syn Jochebedy do faraonovho paláca, k egyptskej princezne, u ktorej mal byť prijatý za milého a drahého syna. V egyptských školách dostalo sa Mojžišovi najvyššej občianskej a vojenskej výchovy. Pre veľkú osobnú príťažlivosť, ušľachtilý zjav a postavu, pre dobrú výchovu a kniežacie chovanie, ako slávny vojenský veliteľ, bol pýchou národa. Egyptský kráľ bol tiež členom kňazstva, a hoc sa i Mojžiš zdráhal zúčastniť sa pohanskej bohoslužby, jednako bol zasvätený do všetkých tajností egyptského náboženstva. Keďže boli Egyptania toho času najmocnejším a najvzdelanejším národom, očakávala Mojžiša ako budúceho panovníka najväčšia úcta, akú tento svet mohol dať. Ale jeho voľba bola šľachetnejšia. Mojžiš obetoval pre Božiu česť a pre oslobodenie svojho potlačeného národa úctu Egyptanov. Potom prevzal Boh zvláštnym spôsobom jeho výchovu.

Mojžiš ešte nebol pre svoje životné dielo pripravený. Musel sa ešte naučiť, že je závislý na Božej moci. On nerozumel Božiemu úmyslu, lebo sa domnieval, že zachráni Izrael brannou mocou. Zato váhal a stratil všetko. V porážke a sklamaní bol ako utečenec v cudzej zemi. Na madianskej púšti strávil Mojžiš štyridať rokov ako pastier oviec. Od úlohy svojho života zdánlivo navždy vzdialený, dostal tu výchovu, ktorá bola k jej naplneniu potrebná. Múdrosť k spravovaniu nevedomého a odbojného zástupu, musel nadobudnúť skrze sebeovládanie. Sta-

¹⁾ 1. Tim. 2, 15.

rostopu o ovce a jahniatka musel nadobudnúť skúsenosť, ktorá z neho učinila veriteľného a trpezlivého pastiera Izraela. Musel sa od Boha učiť, aby sa mohol stať jeho zástupcom.

Vplyvy, ktoré ho obkľučovali v Egypte, láska jeho pestúnký, jeho vlastné stanovisko ako kráľovho vnuka, prepych a nerest, ktorá na tisíc spôsobov lákala, jemné, chytrácke a tajuplné falošné náboženstvo, učinilo na jeho myseľ a charakter dojem. V prísnej jednoduchosti na púšti stratilo sa toto všetko; uprostred slávnostnej velebnosti samoty vrchov bol Mojžiš s Bohom sám. Všade bolo napísané meno Stvoriteľa. Mojžišovi sa zdalo, že stojí v jeho prítomnosti a jeho moc že ho zatieňuje. Jeho spokojnosť so sebou bola tu odstránená; v prítomnosti Nekonečného spoznal, aký slabý, bezmocný a krátkozraký je človek.

Tu nadobudol Mojžiš pocit osobnej prítomnosti Najvyššieho, ktorý ho sprevádzal jeho pracovitým a námahyplným životom. On nehladel len do predu na čas, v ktorom mal byť Kristus v tele zjavený; on videl tiež Krista ako sprevádzal zástup Izraela na všetkých jeho cestách. Keď neboli pochopený a falošne obžalovaný, keď trpel hanu a útrážku, musel hľadiť nebezpečenstvu a smrti do očí, bol schopný všetko toto snášať, „lebo ako keby bol videl toho neviditeľného, tak sa ho držal“¹⁾. Mojžiš nie len že myslel na Boha, on ho videl. Boh stál ustavične pred ním; nikdy nestrácal ho s očí. Mojžišovi nebola viera vecou domnienky, ale skutočnosťou. Veril, že Boh zvláštnym spôsobom riadi jeho život a poznával ho vo všetkých podrobnostiach. Dôveroval mu, že mu dá silu obstáť v každom pokušení.

Mojžiš si prial, aby veľké sverené mu dielo mohol konať čo najúspešnejšie a spoliehal sa zcela na Božiu moc. Cítil potrebu pomoci, prosil o ňu, chápal ju vo viere a šiel v uistení podporujúcej sily vpred. Toto bola skúsenosť, ktorú získal Mojžiš štyridsať ročnou výchovou na púšti. Božia múdrosť nepovažovala čas za príliš dlhý alebo cenu za privysokú, aby mu mohla dať takúto skúsenosť. Následky tejto výchovy a naučenie, ktoré tam bolo dané, nie je spiaté len s dejinami Izraela, ale so všetkým, čo od onoho dňa až po dnes podporovalo pokrok sveta. Najlepšie svedectvo o veľkosti Mojžiša, úsodok, ktorý bol daný o jeho živote vnuknutím, znie: „Ale nepovstal viacej v Izraelovi prorok, ako bol Mojžiš, ktorého by bol tak znal Hospodin tvárou v tvár.“²⁾

S vierou a skúsenosťou galilejských učeníkov, ktorí sa k Ježišovi pripojili, bola spojená v diele Evanjelia plamenná horlivosť a duchovná sila zákonníka z Jeruzalema. Pavel z Tarsu, rímsky občan, narodil sa v pohanskom meste, Žid, nie len skrze rod, ale skrze výchovu, vlasteneckú odozvanosť a náboženskú

¹⁾ 5. M. 34, 10.

vieru, vychovaný v Jeruzaleme od najvynikajúcejších rabínov, vyciernený vo všetkých zákonoch a naukách otcov, bol vo veľkej miere pýchou svojho národa. Už ako mladý muž bol váženým členom židovskej rady. Bol považovaný za nádejného mladého muža, za horlivého obhajcu starej viery.

V židovskej teologickej škole boli dosadené na miesto Božieho slova ľudské názory; vysvetlovaním a podávaním rabínov bolo olúpené o svoju silu. Povyšovanie sa, panovačnosť, žiarlivá uzavrenosť, slepá horlivosť a pohŕdavá pýcha boli vládnuce zásady a pohnútky týchto učiteľov.

Zákonníci chválili sa svojou prevahou nie len pred inými národmi, ale aj pred vlastným národom. Okrem svojej zúrivej nenávisti naproti rímskym utlačovateľom živili úmysel znovuzriadiť pomocou vojenskej moci svojo panstvo. Nasledovateľov Ježišových, ktorých poslanstvo pokoja stálo vo veľkom protiklade s ich ctižiadostivými plánmi, nenávideli a zabíjali. Pavel sa na týchto prenasledovaniach prudko a vytrvale zúčastňoval.

Vo vojenskej škole v Egypte naučil sa Mojžiš zákonu moci a toto učenie tak utkvelo jeho charakteru, že potreboval štyridsať rokov pokoja a spojenia s Bohom v prírode, aby sa mohol stať schopným vŕdcom Izraela skrze zákon lásky. Tomuto učeniu učil sa i Pavel

Na ceste do Damašku zmenilo zjavenie sa Ukrižovaného celý jeho životný beh. Prenasledovateľ stal sa učeníkom, učiteľ žiakom. Dni temnoty, ktoré strávil v samote v Damašku, pôsobili v jeho skúsenosti ako roky. Spisy starého Zákona, ktoré mal v pamäti boli predmetom jeho študovania a Kristus bol učiteľom. Aj samota prírody bola mu školou; šiel na arabskú púšť, aby tam skúmal Písmo a učil sa od Boha. Vyprázdnil svoju dušu od názorov a predsudkov, ktorými byl ovlivnený jeho život a dostal naučenia z prameňa pravdy. Jeho neskorší život bol naplnený zásadou odovzdanosti sa službe lásky. Povedal: „Grékom i barbarom, múdrym i nerozumným som dlžníkom.“ „Lebo láska Kristova nás núti.“¹⁾

Pavel ako najväčší učiteľ ľudstva bral na seba tak nepatrné ako i najväčšie povinnosti. Poznal dôležitosť ako telesnej tak i duchovnej práce a na svoje vlastné potreby vyrábal si remeslom. Zatiaľ čo denne zvestoval Evanjelium vo veľkých strediskách civilizácie, prevádzoval svoj obchod ako tkadlec. Keď sa ľúčil so staršími v Efeze, povedal: „A sami viete, že to, čo mi kedy bolo treba i tým, ktorí boli so mnou, zaopatruvaly tieto ruky.“²⁾ Pavel mal veľké duchovné dary a jeho život zjavoval moc zriedkavej múdrosti. Zásady najvyššieho významu, ktoré boli najväčším duchom onej doby neznáme, rozvinuté sú v jeho učení a príkladmi znázornené v jeho vlastnom živote. Mal onu najväčšiu múdrosť, ktorá

¹⁾ Ř. 1, 14, 2. Kor. 5, 14.

²⁾ Sk. 20, 34.

udielu rýchly úsudok a účasť srdca, ktorá privádza ľudí s ľuďmi do spojenia, a usnadňuje im zobudiť ich lepšiu povahu a povzbudzuje ich k vyššiemu životu.

Počuj jeho slová pred pohanmi v Lystre, ako poukazuje na Boha zjaveného v prírode, ako na prameň všetkého dobrého, ktorý „dávajúc nám dažďe z neba a úrodné časy, naplňujúc naše srdcia pokrmom a veselostou“¹⁾. Viď ho vo väzení vo Filipách, kde jeho chválospev vzdor jeho telesným bolestiam prerušoval ticho noci. Keď zemetrasenie otvorilo väzenie, bol počuť opäť jeho hlas, ako hovorí slová útechy pohanskému strážnikovi žalára: „Neurob si ničoho zlého, však sme tu všetci!“²⁾ — každý ostal na svojom mieste pre prítomnosť jedného spoluväzňa. Strážny žalára ale, presvedčený súc o ozajstnosti viery, ktorá pomohla Pavlovi, hľadal spasenie a spojil sa s celým svojim domom s prenasledovaným zástupom učeníkov Kristových.

Dom Pavla, ako stojí v Athénach pred súdnou radou a srovnáva vedu s vedou, logiku s logikou, múdrosť s múdrosťou! Pozorujte, ako z Božej lásky zrodeným jemnocitom poukazuje na Hospodina ako na „neznámeho Boha“, ktorému jeho poslúchači nevedome slúžili a slovami jedného ich básnika im uvádza, čie sú oni deti. Počúvaj ho v onom čase kást, kde práva ľudí neboly považované za ľudské ako predvádza ľudskému bratstvu veľkú pravdu a hovorí, že Boh učinil „z jednej krvi celé ľudské pokolenie, aby bývalo na celej tvári zeme“. Potom ukazuje, ako skrze všetko Božie jednanie s ľuďmi jeho milostivý a milosrdný cieľ podobá sa behu zlatej nitky. On „určil im vopred odriadené časy a medze ich bývania, aby hľadali Pána, ak by ho snáď len nejako nahmatali a našli, bárs nie je ďaleko od jedného každého z nás“³⁾.

Viď ho vo dvore Festa, kde kráľ Agripa, presvečený súc o pravde Evanjelia zvolal: „Bez mála by si ma nahovoril stať sa kresťanom“. S akou radosťou odpovedal Pavel, ukazujúc na svoje reťaze: „Žiadal by som si od Boha, už či bez mála či s mnohom, že by si nie len ty, ale i všetci, ktorí ma dnes čujú, boli takí, jaký som i ja, okrem týchto pút.“⁴⁾ Tak plynul jeho život, ako ho vlastnými slovami opísal: „Na cestách často, v nebezpečenstvách riek, v nebezpečenstvách zo strany zbojníkov, v nebezpečenstvách zo strany rodákov, v nebezpečenstvách zo strany pohanov; v nebezpečenstvách v meste, v nebezpečenstvách na púšti, v nebezpečenstvách na mori, v nebezpečenstvách medzi falošnými bratmi; v práci a v námahe, v bdeniach často, o hlade a smäde, v pôstoch mnoho ráz, na zime a v nahote.“⁵⁾ On tiež povedal: „Nadávajúc nám, dobrorečíme, prenasledujú nás, znášame; rúhajú sa nám, prošíme“; „jako smutní, avšak vždycky sa radujúci; jako chudobní, ale

¹⁾ Skt. 14, 17. ²⁾ Skt. 16, 28. ³⁾ Skt. 17, 23, 26, 27. ⁴⁾ Skt. 26, 28, 29. ⁵⁾ 2. Kor. 11, 26, 27.

mnohých obohacujúci; jako ničoho nemajúci, a všetko v moci majúci¹⁾). V slúžení nachádzal svoju radosť a obrátiac sa ku koncu svojho pracovitého života na svoje boje a víťazstvá, mohol povedať: „Bojoval som dobrý boj.“²⁾)

Tieto zprávy majú živý záujem; pre nikoho však nemajú tak hlbokého významu ako pre mládež. Mojžiš vzdal sa budúceho kráľovstva, Pavel prednosť bohatstva a úcty medzi svojím ľudom pre námahyplný život v Božej službe. Mnohým zdá sa život týchto mužov životom odriekania sa a obeti. Bolo to naozaj tak? Mojžiš pokladal pohanenie Kristovo za väčšie bohatstvo ako poklady egyptské. On to tak považoval, lebo to tak bolo. Pavel povedal: „Ale to, čo mi bolo ziskom, položil som pre Krista za stratu. Ale ovšem aj pokladám všetko za stratu pre svrchovanosť známosti Krista Ježiša, svojho Pána, pre ktorého som to všetko stratil a pokladám to za vývržok, aby som získal Krista“³⁾). Bol so svojou voľbou spokojný.

Mojžišovi bol ponúkaný faraonov palác a panovnícky trón; ale na tomto panovníckom dvore holdovalo sa hriешným radovánkam, pre ktoré zabúdal človek na Boha a Mojžiš vyvolil si na miesto toho „trvalý majetok a spravodlivosť“⁴⁾). Namiesto aby sa spojil s mocou Egypta, dal prednosť tomu, že slúčil svoj život s Božím úmyslom. Namiesto aby bol zákonodárcom len Egyptskej zemi, zriadil skrze Božie vedenie zákony celému svetu. Bol Božím nástrojom, aby boly dané ľudstvu také zásady, ktoré by boly ochranou rodiny a spoločnosti, uholným kameňom pre blaho národa — zásady, ktoré sú v dnešnej dobe uznávané od najväčších mužov sveta za podklad všetkého, čo najlepšie v ľudskej vláde jestvuje.

Egyptská sláva leží v prachu, jeho moc a civilizácia zanikla, ale Mojžišovo dielo nikdy nezanikne. Vznešené zásady spravodlivosti, ktoré on v svojom živote pozdvihol, sú večné. Mojžišov prácou bohatý a námahyplný život bol ožiarený prítomnosťou toho, ktorý je „výtečný nad iných desať tisíc“ a „celý prežiaducný“⁵⁾). S Kristom putujúc na púšti, s Kristom na hore premenenia, s Kristom v nebeských dvoroch — bol jeho život na zemi požehnaný, požehnaním a v nebi poctený.

Aj Pavel bol v svojich mnohých prácach udržovaný podpieračcou silou prítomnosti Kristovej. „Všetko vládzem v tom, ktorý ma zmocňuje, v Kristovi.“ „Kto nás odlúči od lásky Kristovej? Či súženie alebo úzkosť alebo prenasledovanie alebo hlad, alebo nahota, alebo nebezpečenstvo, alebo meč? ... Ale v tom vo všetkom stane víťazíme skrze toho, ktorý nás zamiloval. Lebo som presvedčený, že ani smrť ani život ani anjeli ani

¹⁾ 1. Kor. 4, 12; 2. Kor. 6, 10. ²⁾ 2. Tim. 4, 7. ³⁾ Fil. 3, 7, 8. ⁴⁾ Prís. 8, 18. ⁵⁾ Pieseň 5, 10, 16.

vrchnosti ani moci ani přítomné ani budoucí věci ani vysokost ani hlbokost ani ktorékoľvek iné stvorenie nebude mŕcť nás odľúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi v našom Pánovi.“¹⁾

Avšak je ešte budúca radosť, na ktorú hľadel Pavel, ako na odmenu svojej práce — táto radosť, pre ktorú Kristus strpel kríž a nedbal hanby — radosť, že uvidí ovocie svojej práce. Obráteným v Tesalonike písal: „Lebo veď čože je našou nádejou alebo radosťou alebo korunou chlúby — či azda nie aj vy pred naším Pánom Ježišom (Kristom, keď príde?! Lebo vy ste našou slávou a radosťou“²⁾). Kto môže vymerať následky Pavlovho životného diela pre svet? Za koľko požehnaných vplyvov, v ktorých trpiacim uľahčil, smutných potešil, zlých zadržal, pozdvihol život od sebeckosti a pozemských vecí a naplnil ho nádejou na nesmrteľnosť, vďačíme práci Pavlovej a jeho spolupracovníkom, keď s Evanjeliom Božieho Syna konali cesty z Azie do Európy.

¹⁾ Fil. 4, 13; Rim. 8, 35—39.

²⁾ 1. Tes. 2, 19, 20.

Cena 5,— Kčs.

Časopis „Biblické úkoly“ vychází čtyřikrát v roce. — Majitel a vydavatel Církev adventistů s. d. — Odpovědný redaktor J. Cepl. — Redakce, administrace a expedice: Praha XII, Londýnská 30. — Celoroční předplatné Kčs 20,—. — Tiskne „Mladá fronta“, Praha II, Legerova ul. č. 22 — Vydáno 15. května 1946.